

Tat'ána M.

Rub světa hmoty

I. díl (I. —III.)

Návštěva 1

(eseje o tom, čeho jsem se skutečně zúčastnila)

Obsah

Předmluva: Biologové zkoumají Boha.....4

Rozloučení s kočkami.....8

Návštěva 1

První setkání.....11

Jde ti to dobře!.....	14
Smysl života existuje!.....	18
První místa síly.....	20
Ted' se soustřed' na vlastní zdokonalování!.....	28
Podívejte, jakou má Táňa anáhatu!.....	39
Stala jsem se ohromnou nad mořem!.....	45
A někdo, kdo už se dostal skoro na vrchol, padá zpátky dolů.....	57
Duchovní vojín musí být bezchybný ve všem!.....	59
Tady můžeš vejít přímo do Ježíše!.....	61
Vezmeme moře na dlaně.....	68
Snad sis dnes nevzala podprsenku?!.....	75
Nemohu tě milovat takovou — ve vší úplnosti!.....	81
«Teorie čurání».....	83
«Písečné energie» a kutálení na planetě Zemi.....	86

«Pedagogické praktikum».....	91
Stala jsem se Mahádublem.....	95
Psychiatrie materialistická — a duchovní.....	98
Lidská morálka — a pohled ze strany Boha.....	102
Nebojíš se «strašného soudu Kristova»?.....	105
Schůzky se SatjaSáí.....	105
Vlastní hledání míst síly.....	107
Ohnivá meditace.....	109
Budu líbat Davida Copperfielda!.....	113
'Čistá Láska' Satja Sáí.....	115
Blaženost v Tváři Ptahhotepa.....	116
«Fotografie na památku».....	117

Předmluva: Biologové zkoumají Boha

Vladimir Antonov je první z vědců-biologů, který rozšířil sféru svých vědeckých zájmů také i na nehmotné formy života, včetně Boha v Jeho různých Projevech. On je nejen teoretikem, důkladně zkoumajícím veškerou «historii tématu», ale i duchovním praktikem, zdařile spojujícím poznatky, získané od Boha, s osobní zkušeností Jeho poznání.

Vladimir Antonov v tom dosáhl úplného úspěchu, vydal na toto téma desítky knih a natočil mnoho filmů, obsahujících přednášky. Mnoho těchto materiálů bylo přeloženo do cizích jazyků.

Jemu i jeho kolegům-pomocníkům se za desítky let soustředěné práce a na podkladě mnohočetných útoků různých druhů lidských primitivů — podařilo zformovat nový současný vědecký směr — metodologii duchovního zdokonalování.

Toto integrální vědění v sobě zahrnuje:

- Historické znalosti, včetně kompetentních překladů filozofických textů a vybraných citátů z Učení Atlant'ana Tóta (v dalším Jeho Vtělení Herma Trismegista), Pythagora, Krišny, Lao'c,**

Gautamy Buddha, Ježíše Krista, Muhammada, Bábadží z Haidakhanu, Satja Sái Báby a spousty dalších Božských Učitelů — Představitelů Prvotního Vědomí (Tvůrce).

- Popis Boha, včetně přesného a vyčerpávajícího objasnění toho, co musíme chápat pod takovými termíny, jako Bůh, Absolutno, Prvotní Vědomí, Tvůrce, Svatý Duch, Trojice, (skutečná) mnohorozměrnost prostoru, peklo, ráj, Příbytek Tvůrce, Evoluce Vesmírného Vědomí.**
- Popsání velkých i malých stupňů duchovního vzestupu člověka — k Dokonalosti. Tyto stupně vedou k osobnímu přímému poznání Boha v Aspektech Svatého Ducha (Bráhmana) a Prvotního Vědomí, a poté získání Božskosti a Splynutí s Prvotním.**

Všechno tohle i spousta dalšího bylo mnohokrát a všestranně, to znamená, z různých hledisek a v závislosti na různých situacích, popsáno v pracích vědecko-duchovní Školy Vladimira Antonova.

Co tedy v souhrnu a v krátkosti představuje metodologická koncepce Školy?

1. Základem pro začátek duchovního zdokonalování každého člověka musí být usilování o etickou čistotu — jak ji chápe Bůh (a ne ty či ony skupiny lidí v těch či oněch historických časových úsecích).

2. Smysl našich životů na Zemi spočívá konkrétně v aktivním sebezdokonalování — se záměrem poznání našeho společného Tvůrce a Splynutí s Ním ve vzájemné dokonalé Lásce. Bůh od nás nepotřebuje poklony a vyprošovací modlitby, ale usilování o to, abychom se STALI LEPŠÍMI — v souhlase s Jeho Učením.

3. Bůh je Láska. A abychom se s Ním sblížili jako vědomí, musíme se také stát Láskou. «Orgánem», ve kterém u nás vznikají emoce lásky, je duchovní srdce. Jeho cesta rozvoje může začít v hrudní čakře anáhatě u každého z nás. A právě jako duchovní srdce můžeme dorůst do rozměrů nesouměřitelně ohromných — ve srovnání s rozměry našich fyzických těl. A pouze, pokud budeme disponovat takovými duchovními srdci, můžeme poznat Boha v Jeho Majestátu.

4. Ještě jedním směrem, nezbytným v sebezdokonalování, je zjemňování vědomí především prostřednictvím řízení svých emocí a trvalé kontroly nad nimi. Mechanismem uskutečnění daného úkolu je ovládnutí techniky psychické autoregulace. Příslušná metodika byla vypracována právě v uvedené Škole.

5. Úroveň intelektuálního rozvoje adeptů duchovní Cesty předurčuje jejich úspěch. Proto je nezbytné:

a) aby každý pečoval o zvyšování intelektuální úrovně — jak sám u sebe, tak i u svěřených lidí, včetně dětí;

b) lektoři duchovních disciplín se nesmějí pokoušet «zavlékat» svoje žáky na ty stupně rozvoje, na kterých dosud nejsou schopni přebývat s jistotou a pevně.

S nejnovějšími materiály této Školy je možné se seznámit na stránkách:

www.new-ecopsychology.org

www.philosophy-of-religion.org.ua

www.swami-center.org

www.spiritual-art.info

www.meaning-of-life.tv

www.path-to-tao.info

www.pythagoras.name

www.atlantis-and-atlanteans.org

www.encyclopedia-of-religion.org

V posledních letech ani Vladimir Antonov, ani jeho nejbližší společníci, žádné praktické tréninky, lekce nebo semináře neprovozují; předpokládají, že

při existenci výše uvedeného přispění může každý zájemce zdokonalovat sám sebe — s pomocí Boha.

To, o čem teď budu vyprávět, se nestalo v současnosti...

Rozloučení s kočkami

Před několika lety jsem napsala Vladimírovi poprvé. Tehdy jsem ještě byla studentkou medicínské fakulty na univerzitě. Vladimír mi, zřejmě proto, že viděl, že jsem ještě všechno nestačila pochopit, doporučil, abych zatím ještě nějakou dobu pracovala na etickém aspektu svého života a znovu mu napsala, až ukončím univerzitu. To znamená, za čtyři roky...

Napsala jsem za šest. Proč? Protože jsem se ještě nepovažovala za připravenou, za toho hodnou.

V novém dopise jsem Vladimíra poprosila o nějaké rady a předpokládala jsem, že tím naše vztahy skončí.

Ale Vladimír odpověděl velice vstřícně.

Potom jsme si vyměňovali dopisy ještě po dobu dvou měsíců, dokud mi najednou neoznámil, že by se rád se mnou setkal. Takový obrat událostí jsem skutečně nečekala: moje smutná budoucnost najednou začala získávat duhové barvy!

Domluvili jsme se, že se setkáme na jaře, koncem dubna. V době před naším plánovaným setkáním jsem se musela sama naučit úplně celý kurz rádžajógy, který Vladimír prezentoval ve svých knihách a filmech.

Během těchto měsíců se mi několikrát stalo, že jsem musela procházet zkouškami, ze kterých se teoreticky mohl vyvinout další odklad cesty. Ale já už jsem tomu dobře rozuměla: Bůh mě zkouší!

V té době se mnou žili půlroční kocourek a kočička. Velice jsem je milovala! Ale chápala jsem, že by Vladimír neschvaloval takovouhle moji připoutanost, která mi nedovolovala ani odejít na několik dní z domova. Ano, na jedné straně mi bylo líto držet je v bytě o jedné místnosti jako v kleci, ale na druhé, — zdálo se mi strašné pustit je na ulici: vždyť by je mohlo přejet auto!

Vzpomínala jsem na příhodu, jak před mýma očima jiný můj kocourek přebíhal silnici a vběhl přímo pod kola projíždějícímu autu. Auto odjelo; a on zůstal ležet a svíjel se v křečích. A v dálce už svítila světla dalšího automobilu. Vrhla jsem se na silnici, chytila kocourka a běžela s ním na druhou stranu silnice, tam jsem ho položila na trávu pod břízkou... Obyčejný černobílý kocourek, maličký a bezbranný, s polootevřenýma očima, takový teploučký... — naposledy sebou škubnul v předsmrtné agónii a zemřel...

Začala jsem držet svoje domácí mazlíčky zavřené mezi čtyřmi stěnami.

A najednou... Vladimír píše, že mě vidí... (z jiného města!) — «ve splynutí s kočkami»! Je výborné, píše, že je tak miluješ, ale je pro tebe načase, abys nesplývala v emocích lásky s kočkami, ale s Bohem!

Ještě podotkl, že pokud je pro mě teď složité souhlasit s tím, že dám kočky do jiných dobrých rukou, — jestli by nebylo lepší naše setkání odložit?...

Strnula jsem překvapením: jak mohl tak přesně zjistit moji situaci?!

Vždyť jsem předtím neměla ani tušení, že jsem s někým «ve splynutí». Ale když jsem to rozebrala, pochopila jsem, že moje pusinkování jejich malých čumáčků a měkkých hebkých bříšek — bylo právě tím projevem lásky, o kterém psal Vladimír!

Bylo to téma rozmíst'ování indrijí, buď zaměřujeme svoji pozornost a svoji lásku na objekty světa hmoty, včetně například koček a psů, — a nebo na Boha, Kterého milujeme natolik, že se zcela snažíme o poznání právě Jeho a Splynutí s Ním.

Také jsem viděla, že ačkoliv jsem se stala lékařkou, moje vlastní zdraví nebylo právě nejlepší: medicínské vědomosti, které jsme se jako studenti naučili, zjevně nestačily ani k tomu, aby nám samotným pomohly získat zdraví...

Chápala jsem, že tyto problémy je nezbytné řešit tím nejrychlejším způsobem.

Za tři dny, když jsem se vrátila z práce, pustila jsem kocoura, který se už dlouho zoufale cpal ven,

na ulici. A pak jsem se otočila a naposledy ho uviděla, radostně běžícího pryč s ocasem vztyčeným vzhůru, — a odešla jsem.

A kočku se mi podařilo dát kamarádce. Tam se jí bude zajímavěji žít ve společnosti ještě pěti koček.

A u mě doma nastalo ticho. Osvobodily se indrije, které jsem teď mohla zaměřit na Boha: právě to mi naznačoval Vladimír.

Mému odjezdu k němu už nic nepřekáželo.

Energicky jsem začala pracovat na svojí přeměně podle metod vypracovaných Vladimírem: čistila jsem čakry a meridiány, učila se dívat z čaker... Dařilo se! Moje zdraví se viditelně zlepšovalo. V obličeji jsem omládla tak, že mě přestali poznávat dávní známí...

Návštěva 1

První setkání

Celou cestu do jeho města jsem se se střídavým úspěchem pokoušela uklidnit chaotické myšlenky a uvolnit se. Ale důležitost nastávajícího setkání

nenechávala moji mysl v klidu. To nejdůležitější teď bylo — všechno nepokazit, nenadělat hlouposti! Aby se teď najednou neukázalo, že ve skutečnosti nejsem taková, jakou jsem se zdála být Vladimírovi při dopisování.

Toto napětí a nervozita zřejmě vytvořily tomu odpovídající situaci: policisté zjistili, že se moje současná podoba neshoduje s fotografií v pase. To vyvolalo jejich podezření, donutili mě se podepsat, aby mohli zkontrolovat můj podpis, a ještě chtěli ukázat nějaký jiný dokument, dokonce si přivolali i posilu. Ale nakonec mě přece jen — pustili.

A tak jsem se tedy blížila ke stanici, kde mě měla očekávat Aňa — jedna z nemnohých Vladimírových pomocnic a kolegyň. Už předtím jsme si vyměnily fotografie a popisy oblečení.

Vykročila jsem jí vstříc. Ale teprve, když se Aňa doširoka usmála, jsem konečně pochopila: setkání se uskutečnilo!

Objaly jsme se. Můj strach postupně vyprchával, ustupoval radosti. Aňa řekla, že mě také těžko poznala: tak jsem se vzhledově v poslední době změnila — ve srovnání s fotografií, kterou jsem jí poslala.

Spokojeně jsme diskutovaly cestou k domu, ve kterém jsem měla bydlet.

Aňa mi vyprávěla, že má už skoro dospělého syna. Poněkud zarmoucená intonace v jejím hlase mě přiměly, abych se zeptala:

— Tvůj syn nesdílí vaše společné přesvědčení?

— Už — ne, — Aňa se zamyslela a pokojně se usmívala. — Dokud byl maličký — snadno všechno přijímal, radoval se... Ale když vyrostl, rozhodl se, že to není jeho cesta.

— Jak to? — podivila jsem se. — Jak je možné přestat věřit?

— Jednoduše, on ještě dostatečně nevyrostl v evolučním smyslu. Svět hmoty je pro něho dosud přitažlivý. A on není jediný z našich dětí, které, když dospěly, nedokázaly intelektuálně přijmout veškerou «dospělou» koncepci. V takových případech dochází k «odpadlictví»...

... Večeřely jsme brambory s houbami, potom pily čaj. Stále ještě jsem se neodvažovala zeptat na své čakry a na svůj celkový energetický stav. Ostatně, brzy se to dozvím. Proto jsem se rozhodla dotknout se tématu dalších Vladimírových osobních žáků:

— Existuje ještě někdo, koho Vladimír v posledních letech pozval sem k vám. Kdo to byl a odkud? — zajímala jsem se.

Aňa po chvíli odpověděla:

— V posledních deseti letech nebo dokonce ještě déle jsme neměli žádného vážného zájemce o práci v úplném programu tady, na těchto místech. Problém je přece v tom, aby byli žáci schopni obsáhnout znalosti, přiměřené schopnostem zdaleka ne každého. Proto nás Bůh vedl k tomu, abychom konkrétně popsali Cestu pro všechny, kdo projeví zájem — prostřednictvím knih a filmů. V takové situaci si každý vybírá pro sebe tu úroveň

teoretických poznatků a metod, která je mu dostupná; nedochází při tom k intelektuálním přetížáním. Ty jsi první, koho za ty roky Vladimír pozval. To znamená, že — vyvolená!
Zasmály jsme se. Tohle znělo bezpochyby velice skvěle! Ale rozhodla jsem se dále toto téma nerozvíjet: vždyť mě Vladimír ještě neviděl a «závěrečný ortel» vyneseno nebyl. A Aňa na mně zatím nic nekomentovala, jenom si mě prohlížela a usmívala se.

Jde ti to výborně!

V noci jsem spala velice neklidně: zdály se mi všelijaké hlouposti. A po ránu mě bolela hlava a krk.

Tohle se mi v posledních letech často stávalo. Během té doby jsem dokonce vyměnila několik polštářů. Také jsem se snažila provádět pravidelná gymnastická cvičení pro krk a ramena. Ale žádný efekt to nepřineslo. A navíc vzrůstal pocit «přeplnění hlavy smetím», kterého jsem se nijak nemohla zbavit...

Daly jsme si sprchu, posnídaly jsme, a teple se oblékly: bylo ještě velmi časně jaro.

Protože jsem znala svoji zvýšenou citlivost na chlad, navlékla jsem na svoje tělo několik svetrů. A navrch — ještě bundu. Na nohy — gumové holínky. Aňa mi vysvětlila, že v lese musí být nohavice natažené přes holínky: aby jehličí ze stromů, všelijaké lesní smetí nebo nějaká havěť, jako jsou klíšťata, nemohly napadat do holínek.

Takže jsme časně zrána — v něžném svitu ranního sluníčka a v hluku občasných aut — šly dosud klidnými městskými ulicemi na nádraží.

— Pokud jsi v takovéhle situaci, že někam jdeš, — říkala mi Aňa, klidně a zřetelně přitom pronášela jednotlivá slova, — můžeš trénovat. Například se můžeš přemísťovat vědomím po všech čakrách nahoru a dolů, pročišťovat je a «rozšiřovat». Potom můžeš umístit obraz laskavého sluníčka do anáhaty — a dívat se jím odtamtud — na všechny strany.

Začala jsem trénovat. A najednou její připomínka vyvolala můj opravdový údiv:

— Jde ti to výborně! — řekla.

Překvapením jsem se zastavila. Vždyť «mi jde výborně», jak se Aňa vyjádřila, to, co jsem... přece vždycky uměla! Nikdy pro mě nebylo složité soustředovat se úmyslně v jakékoliv části těla, vizualizovat obrazy, dívat se z hrudního koše na okolní svět! Po tom, co jsem se seznámila s Vladimírovými knihami, mi dělalo velké potěšení provádět pránájámy s obrazy sudů: to bylo jedno z velmi efektivních pročišťovacích cvičení! (Vždyť jsem si do příjezdu k Vladimírovi musela osvojit

celou rádžajógu. Ale pořád se mi zdálo, že moje výsledky jen stěží odpovídají nezbytné úrovni.)

...Když jsme vešly na most přes řeku, Aňa navrhla následující meditaci:

— Bereme na jednu dlaň ruky vědomí řeku, protáhneme ruku hluboko pod pískem na dně. A druhou ruku protáhneme přesně tak na druhou stranu.

Pocítila jsem ruce, které vycházejí z mojí anáhaty, — viděla jsem je, jako by byly z bílého světla — a natáhla jsem je co nejvíce pod koryto řeky. Pociťovala jsem napětí z nutnosti trvalého udržování koncentrace. Ale novost a neobvyklost dojmů mi působily radost.

Když koncentrace zeslábla, udělala jsem pauzu — a poté všechno znovu opakovala. Aňa se usmívala. Velice se mi líbilo, když se usmívala. Znamenalo to pro mě, že všechno jde dobře.

... Moment setkání s Vladimírem se blížil. Stály jsme na domluveném místě a očekávaly ostatní společníky. Podle mých výpočtů (na základě jeho knihy 'Jak se poznává Bůh. Kniha 2. Autobiografie Božích žáků. '), by to mělo být celkem sedm lidí, včetně samotného Vladimíra.

Trochu jsem se obávala setkání s Olgou. Právě její životopis jsem kdoví proč četla s obtížemi a dokonce na mě působil trochu nepříjemně. Bála jsem se, že si těchto mých emocí všimne. (Ale později se vyjasnilo, že v té době už Olga opustila skupinu).

Přišla Larisa. Objala mě — a potom začala pokojně cosi probírat s Aňou.

Přišli ještě dva další. Pozdravili jsme se a objali. Je pravda, že se později ode mne drželi stranou. Nevím z jakého důvodu: je možné, že by jakýkoliv nový člověk vyvolával jejich podezření? Jejich jména — z důvodu, o kterém budu mluvit později, — nebudu uvádět.

A vtom už jsem uviděla v dálce svěže krácejícího Vladimíra a Kát'u. Objaly jsme se s Kát'ou. Když ke mně přistoupil Vladimír, přimhouřila jsem oči. Usmál se a také mě objal a políbil.

Věděla jsem, že je mu už přes šedesát. A proto jsem s údivem hleděla na jeho dobře rostlé tělo a mladou tvář, i když orámovanou bílými vousy... Hádala bych mu tak 30 — 35 let... A kdybych nebrala v úvahu vousy — možná i méně...

— Lepší, než jsem čekal, — řekl, když ode mne kousek poodešel a prohlédl mě jasnoviděním. — Výborně jsi zapracovala s čakrami! Skvěle!

Svorně jsme se rozesmáli — a já jsem si ulehčeně vydechla.

I když ještě nějaký čas potom jsem se cítila v přítomnosti Vladimíra a jeho přátel — «jako na zkoušce».

A tak teď — v několika svetrech a maskáčové bundě, v čepici «s ušima», v brýlích, schoulená kamsi hluboko «do sebe», jsem určitě musela vypadat jako vystrašená studentka...

... A konečně už jedeme lokálkou. Tento den se stane mým prvním dnem osobního a přímého seznámení s Bohem, jak mě informoval Vladimír.

S reálným živým Bohem?! Ale jak je možné to uskutečnit?

... Ve svých dvaceti letech jsem si poprvé přečetla ve Vladimírových knihách, že to skutečně možné je. Ale pro to, aby se to zdařilo, je nezbytné vynaložit maximum úsilí na změnu a přeměnění sama sebe podle měřítek etické čistoty, kterých není možné dosáhnout jinak, nežli za podmínky ovládnutí techniky psychické autoregulace. A poté — zjemňování sebe jako vědomí a zvětšování svých rozměrů.

Smysl života existuje!

Do té doby jsem byla ponořena v úplném zoufalství z toho, že jsem nechápala smysl svého života a událostí, které se mi stávaly. To všechno mě — tehdy — uvrhlo do hluboké deprese.

Jediné, po čem jsem v těch letech toužila, byla láska! Láska — ve všech směrech!

Ale taková láska pořád z nějakého důvodu nepřicházela... Objevovaly se jenom její slabé náznaky. A život se stával čím dál smutnějším a

žalostnějším. Nevěděla jsem, kvůli čemu vstávám každý den z postele, proč se učím, proč pracuji, kvůli čemu vůbec šlapu tuhle zem?!

Byla jsem ještě studentkou a zažívala jsem neustálá přetížení, stresy, nezdary, — začala jsem se tedy v slzách modlit k Bohu, aby si mě On vzal *zpátky*. Proč právě *zpátky*? A kam: *zpátky*? — to jsem sama nevěděla. Ale měla jsem pocit, že předtím, než jsem přišla do tohoto světa hutné hmoty, mi *tam* bylo dobře a příjemně. A tady je úplná temnota...

Byla jsem rodiči vychovaná v tradici pravoslaví, kde je Bůh Otec létající dědeček na obláčku, a věřila jsem, že se přece nemůže stát, že by mě On poslal do pekla jenom proto, že se cítím velice nešťastnou...

Vždyť se přece lidé nedělí jenom na «svaté» a «bezbožníky»! Prý, jedny — do ráje, druhé — do pekla. A co tedy s ostatními, kteří nejsou ani «svatí», ani «bezbožníci» nebo zločinci? Vždyť takových je většina! A pokud věříme, že člověk žije na Zemi jen jednou jedinkrát, kam se potom všichni po smrti těl podějí?! Za celou historii existence lidstva na Zemi, pokud uvažujeme, že každý den umírají milióny, — musí být prostor mezi rájem a peklem, který patrně existuje, už přeplněný!

Když jsem to takovýmhle způsobem promyslela, postavila jsem si před sebe cíl: najít Pravdu, najít smysl toho, kvůli čemu jsem se já, tak jako i každý člověk, objevila na Zemi? Nikdy jsem nepochybovala o tom, že Bůh nás všechny miluje, — a chtěla jsem se

dozvědět, co právě já dělám nesprávně, a jestli je možné to všechno změnit a napravit?

Jako výsledek takových úvah se výchozím bodem mého chápání světa staly pojmy reinkarnace a karmy. Tyto termíny se u mne sdružovaly s buddhizmem. «Unesena» tímto náboženským směrem, předsevzala jsem si «zaútočit» na knihovnu se záměrem dozvědět se o něm všechno.

Ale, k mému štěstí, jsem hned narazila... na Vladimírovu knihu 'Metodologie jógy'. Mou pozornost přitáhla slova v jejím samotném názvu: 'jóga' a 'metodologie'. To znělo velice vědecky!

První místa síly

Když jsme vyšli z vlaku, vydali jsme se velice mírným krokem k mořskému břehu. Vál silný studený vítr, poprchávalo, slunce jen zřídka vyhlédlo mezi mraky.

Později jsme šli pobřežním pískem a brodili jsme se potůčky, které vtékaly do moře...

Najednou jsme se zastavili, Vladimír se otočil a řekl mi:

— To je první *místo síly* pro tebe — *pracovní prostor* Krišny. Tady je i On! Můžeš se s Ním pozdravit!

V záplavě emocí a myšlenek jsem ze sebe nedokázala vymáčkout nic lepšího, nežli říci: «Dobrý den, Krišno!». A ve zmatku jsem umlkla. Nic víc «rozumného» se mi v hlavě neobjevilo. A nechat zaznít ve slovech emoce radosti se mi nepodařilo.

Vladimír mi takticky pomohl vyjít z této tak nesnadné situace a navrhl, abychom pokračovali v cestě.

Nicméně vysvětlil, že s Bohem rozmlouvat můžeme a musíme se to učit, musíme se učit Ho milovat, objímat Ho...

... Zanedlouho jsme se zastavili vedle olše poražené vichřicí.

**— To jsou olšové jehnědy, — ukazoval Vladimír.
— Živí se jimi jeřábcí.**

Ušli jsme ještě několik metrů — k velké spadlé bříze.

— A tohle jsou březové jehnědy, oblíbená pochoutka tetřívků.

Prošli jsme kolem několika čerstvých pařezů a on se najednou zastavil a ukázal na jeden z nich:

— Proč je mokrý?

«Už je tu zkouška!», — pomyslela jsem si, a vzpomněla si, jak Vladimír v jedné ze svých knih popisoval «zkoušení» zájemců o učení u něho: na začátku měli vyplnit anketu s velice jednoduchými otázkami, které ale ukazovaly intelektuální schopnosti zájemců. Na základě toho se také rozhodovalo: vzít nebo nevízt do učení?

... Předchozí déšť jako příčina vlhkosti pařezu — to by bylo příliš jednoduché vysvětlení. Vždyť přece všechny ostatní pařezy vůbec nevypadaly tak mokré. «Vytušila jsem», že existuje složitější varianta odpovědi. Při podrobnější prohlídce jsem viděla, že ta «mokrost» je hustší, ve srovnání s vodou. To znamená, že je to «tekutina toho stromu», rozhodla jsem se; ve strachu jsem nebyla schopná si vzpomenout, jak se ta «tekutina» jednoduše nazývá.

— Ano, je to míza té břízy, uzavřel Vladimír myšlenku, kterou jsem začala rozvíjet. — Strom byl poražen tuhle zimu. Ale poněvadž jeho kořeny ještě neodumřely, posílají dál nahoru mizu.

... Za nějaký čas jsme se znovu zastavili. Vladimír oznámil:

— Přišli jsme na místo síly, které dnes potřebujeme. Budeme tu pracovat dost dlouho. Takže — jdeme čurat!

Jak se ukázalo, uvedené téma nebylo ve Vladimírově skupině «zapovězené» nebo alespoň vyvolávající rozpaky.

Muži odešli dopředu. Majitelky ženských těl zůstaly mezi keři, na místě, které Vladimír k tomuto účelu velice zdařile vybral.

... Ale po několika dnech se mi povedlo si při této příležitosti vyslechnout celou Vladimírovu «přednášku», pro mě velice nečekanou. V žertu ji nazval: «Teorie čurání». Ale o tom budu vyprávět později.

... A nyní jsme se, jak se ukázalo, zastavili vedle pracovního prostoru Božského Učitele, jednoho ze Svatých Duchů, — Chuanita.

— Zkus vycítit hranici tohoto místa, řekl Vladimír a ukazoval mi na ni. Musíš se samostatně naučit přesně určovat hranice míst síly.

Okamžitě jsem nepochopila, co konkrétně musím pociťovat, proto jsem se zastavila a mnohokrát přecházela hranici.

Nevelký rozdíl v emocionálním stavu jsem skutečně cítila...

Ale už asi tak za půl hodiny začaly být pocity mnohem zřetelnější, jejich vnímání bylo snadnější a jistější.

Dokonce i sluníčko najednou vykuklo z mraků a zahřálo! A to bylo velice vhod mému prokřehlému tělu a namrzlým prstům rukou a nohou.

— Víš, kdo je to Chuanito? — zeptal se Vladimír, když jsem k němu přišla blíž.

— Žák Lao... — začala jsem nejistě a právě tak nejistě zakončila: — C...

— Ne, my neznáme Jeho Učitele.

V duchu jsem se t'ukla do čela: vždyť jsem si to popletla s Božskými Učiteli Chuanem a Chanem, o Kterých Vladimír vyprávěl v knize 'Klasika duchovní filozofie a současnost'!... Cítila jsem se provinile. I když bylo zřejmé, že rozhovory s

Vladimírem, tak jako zkoušky, — se týkají jenom mě samotné.

— Chuanito byl v posledním vtělení indiánským duchovním Náčelníkem, — pokračoval Vladimír v tématu.

Maličko jsem radostí povyskočila: indiánským!

... Mojí první přečtenou knížkou o indiánech byl 'Vinnetou — náčelník Apačů'. Bylo mi tehdy dvanáct let. Ale místo nadšení z napínavých dobrodružství jsem tenkrát... propukla v pláč a smáčela hořkými slzami polštář: «Jakže?! Takový skvělý, takový odvážný, takový ušlechtilý a takový hrdý národ — a on žije v rezervaci! Jaká krutost!» Byl to pro mě emocionální šok: poprvé jsem uviděla za hranicemi svého maličkého světa krutost, které, jak se mi zdálo, — Bůh... dovolil existovat...

Nevyvolalo to tenkrát ve mně pochybnosti o Jeho Lásce, byla jsem schopna se jenom domýšlet, že toho musím ještě velice mnoho poznat a pochopit. Později jsem se dozvěděla i to, že indiánské rezervace vůbec nejsou místy jakési vězeňské internace indiánů, čemuž nás učili v «sovětských» školách. Naopak, jsou to země, navrácené do vlastnictví indiánů, kteří si přejí žít způsobem života svých předků. A oni si přitom ten způsob života sami vybírají. A «bledým tvářím» je vstup do rezervace zakázán nebo přísně omezen; tato omezení také určují sami indiáni, žijící v těchto rezervacích.

V krátkém čase jsem přečetla všechny dostupné knihy i další materiály o indiánech. Tehdy jsem se

také seznámila s 'Písní o Hiawathovi', ale... nic jsem nepochopila. Zůstal ve mně jenom pocit něčeho velice světlého a tajemného. A také jsem se naučila všechny indiánské hrdiny: jejich jména, letopočty ve kterých žili, jejich skutky, hledala jsem ztvárnění jejich postav ve filmech. Dokonce jsem věděla, jaký kmen žije v které části Ameriky a jak se jmenuje. Došlo to dokonce tak daleko, že jsem se začala učit jeden z indiánských jazyků, ale dost rychle jsem pochopila, že moje zaujetí už překračuje hranice normálnosti...

Pak jsem ještě mnoho let snila o tom, že jednou odjedu do Severní Ameriky navždy k indiánům, kteří tam žijí v lesích a v horách. A vymýšlela jsem si skoro každý večer před spaním historky, jak je najdu, jak se s nimi seznámím a jak mě nechají navždy u sebe žít. Tak jsem vymýšlela celé «seriály». Představovala jsem si prérii, po které určitě dokážu pádit na divokém mustangovi, kaňony, po kterých se naučím nebojácně šplhat, ohromné slunce nad jezerem, které budu vítat každé ráno, zvěř a ptáky, kteří se mě nebojí...

... Ale pokaždé jsem se ráno probudila ve čtyřech stěnách dusného pokoje městského bytu...

... A teď se moje fantazie pokoušela nakreslit Chuanita, jak by mohl vypadat: dlouhé černé vlasy na ramena, snědá tvář, hnědé oči, orlí péra v čelence...

Ale rozhodla jsem se, že se kvůli upřesnění Vladimíra ptát nebudu.

... Na lesní mýtině mezi borovicemi a smrčky se ukázalo staré ohniště. Sundali jsme batohy, nasbírali dřevo a zapálili táborák. Potom jsme se posilnili chlebem s máslem a se sýrem a kávou.

Vladimír vstal první, přišel ke mně, natáhl ke mně ruce a pomohl mi vstát na nohy.

Potom mě měkce uchopil za dlaně, přesněji — jen za prsty rukou, kontroloval jejich teplotu. (Při dopisování s ním jsem mu vyprávěla, že jsem velice zimomřivá a navlékám se «jako cibule». Zvláště trpím tím, že mě «zebou» prsty — dokonce i při plusové teplotě vzduchu... V odpovědi mi tehdy doporučil několik pránájám na pročištění meridiánů rukou a nohou.

— Ano, — řekl, — výborně jsi zapracovala i s tímhle: vždyť máš ruce dokonce velmi teplé!

«Ale vždyť skutečně teplé jsou!» — vzpamatovala jsem se v duchu.

— Uvolníme nohy a ohneme je lehce v kolenou, — začal svůj výklad Vladimír a sám cvičení předváděl. — A začneme se měkce prohýbat ze strany na stranu, jako vodní řasy v lehce zvlněné vodě.

Potom rozpažil s dlaněmi obrácenými nahoru v úrovni ramen.

— Představíme si na jedné dlani zlatavě-ohnivé sluníčko a začneme ho kutálet z jedné dlaně do druhé — skrz ruce a anáhatu. Cvičení opakujeme mnohokrát.

Fyzickýma očima jsem žádné sluníčko neviděla. Ale dokonale zřetelně jsem pocítovala převalování intenzívně svítící kuličky z jedné ruky do druhé.

— Díváme se z anáhaty! — opravil mě Vladimír, když viděl moje snažení. — Dívat se fyzickýma očima nemá smysl!

Snažila jsem se dělat všechno přesně tak, jak instruoval Vladimír. Ale naplno se tomu cvičení věnovat, mi stále ještě bránila emocionální sevřenost v přítomnosti Vladimíra a chladno, které jsem pocítila, když jsem se vzdálila od ohně. A také... pocit zvláštnosti toho, co se děje... z pozice mé mysli, zvyklé všechno analyzovat a o všem pochybovat.

V tom ostatním jsem byla připravena skákat radostí: tohle je — přítomnost! — konečně! Jsem tady! A to, o čem jsem snila, se děje!

Nechali mě, abych si dále samostatně osvojovala cvičení.

Každý z ostatních členů skupiny měl svůj vlastní seznam úkolů na dnešní den. A, jak jsem pochopila, sestavovali si ho pokaždé.

Po více než patnácti minutách Vladimír, když šel kolem, poznamenal:

— Pokud budeš unavená nebo ti bude zima, přijď k ohni.

Takové otázky jsem si nepokládala. Ale když jsem se zamyslela a přihlédla ke svým pocitům, rozhodla jsem se, že přece jen bude dobré jít k ohni, kde se už shromáždili všichni ostatní a chystali se nalévat čaj z termosek.

... V minulosti jsem se intenzívně zabývala lehkou atletikou. Tam se stav únavy chápal jako «plná polní», kdy je «jazyk na vestě» a «nohy se podlamují».

Ale Vladimír vysvětlil, že v duchovní práci k takovému stavu docházet nesmí, v paměti si musíme zafixovat optimální nejintenzívnější meditativní stavy — jako protiváhu ke «slabým a nepovedeným».

Takže jsem stála a dohlížela na oheň. Tělo se příjemně zahřívalo.

— Obraz plamene táboráku můžeme umístit do svojí anáhaty, — znovu promluvil Vladimír. — A poté ho můžeme dát pod tělo, «rozfoukat», přeměnit ho v ohromný táborák, a takovým způsobem «prožhnout» tělo, očistovat ho vcelku od všech hrubých energetických vměstků.

Vyzkoušela jsem to. Obraz velkého hořícího táboráku se mi dařil výborně.

***Ted' se soustřed' na vlastní
zdokonalování!***

Pak jsme diskutovali u táboráku. V průběhu těchto rozhovorů se vyčlenilo jedno téma, ke

kterému jsme se potom nejednou vraceli. Byla to medicína. Už kdysi dávno jsem se nakazila plísní nehtů — a ta nemoc jako by ke mně «přiřostla» spolu s dalšími. Léčila jsem se, podle rad lékařů-mykologů, známým a reklamami široce vychvalovaným preparátem. Ale žádný úspěch jsem v tom nepozorovala. A teď, když mi doporučili, abych si vyzkoušela obuv kohosi z přítomných: prý, nebylo by pro tebe lepší, abys nosila právě takovou? — musela jsem tento návrh s díky odmítnout a přiznat se k této velice nakažlivé nemoci. Přitom jsem jmenovala ten lék, kterým jsem se tak beznadějně pokoušela léčit.

Ale Vladimír a Larisa současně vykřikli:

— Ale tenhle preparát je úplně neúčinný!

Vladimír dodal:

— Spousta lidí má stejnou plíseň jako ty. I oni se léčí tím samým preparátem — třeba celá desetiletí svého života, až do oddělení od těla! Proč se to děje? Proto, že na lživé reklamě léčiv bývají velmi zainteresováni jejich výrobci — lídři některých farmaceutických firem. A to se vůbec netýká jen uvedeného preparátu. Takové pseudoléčivé prostředky se mohou objevovat i v informační zdravotnické literatuře, v učebnicích. Je nutné, aby každý lékař hledal sám osobně optimální a jednoduše účinné způsoby léčení svých pacientů. V tomhle se dají lékaři rozdělit na nadšence, kteří se přehrabují v literatuře a na internetu, vyhledávají novinky, trvale sledují průběh léčení svých pacientů

a vyhledávají stále nové způsoby léčení, — a ty, které lenost fackuje, kteří se o opravdové štěstí pacientů vůbec nestarají, ale přijímají pacienty jen kvůli tomu, aby dostali zaplaceno a «aby to spokojeně doklepali do penze»...

Larisa, která v minulosti prodělala stejné onemocnění nehtů, kterým jsem trpěla já, měla štěstí na lékaře: stanovil jí léčení Ekzoderidem ve spojení s Dimexidem na podkladě změkčování speciální odlupovací mastí s následným opilováním zasažených tkání pilníkem na nehty nebo dokonce jednoduše břitvou. Nemoc přešla bez následků. (Právě tak jsem se jí následně zbavila i já, když jsem dodržovala tyto rady).

Vladimír pokračoval v tomto tématu a vyjmenovával další často používané, dokonce je možno říci, tradiční, ale naprosto neúčinné léky. Bylo zajímavé diskutovat s ním na toto téma. Jeho matka byla lékařkou, i on sám se stal biologem a pracoval desítky let svého života v různých oblastech medicíny, dokonce v takových jako je neurofyziologie, porodnictví a další. Když ještě studoval na univerzitě na biologa-ekologa, učil se anatomii, fyziologii, histologii, cytologii, biochemii... Později obhájil dizertaci s medicínskou tematikou. Osvojoval si dokonce i chirurgii, přednášel fyziologii na lékařské fakultě Univerzity, učil studenty-mediky a lékaře techniku psychické autoregulace, jejíž metodiku sám vypracoval a nejednou publikoval v různých modifikacích...

Konkrétně mi utkvěly v paměti následující zdravotnická potvrzení a rady:

Jednou z vážných příčin vysokého krevního tlaku je nadměrná spotřeba kuchyňské soli. Bez odstranění uvedeného faktoru není možné se hypertenze zbavit.

Častou příčinou zánětu kloubů bývá revmatismus. Proti jeho mikrobiálním původcům dobře působí Streptocid.

Cukrovku je vhodné začínat léčit pročištěním čakry manipúry.

Kašel, kromě infekčních příčin, může být výsledkem biovampýrizmu ze strany někoho z lidí blízkých pacientovi, kteří od něho chtějí lásku a pozornost k sobě.

Kašel také může vzniknout, pokud je vdechnut vlas (například při smíchu) — a tento vlas se přilepí ke stěně dýchacích cest.

Při sexuálním biovampýrizmu může být napadena čakra svádhisthána, což se může stát příčinou zánětu vaječníků.

Důvodem častých průjmů u dospělých může být špatné trávení mléčných výrobků. Zdaleka ne všem dospělým lidem se v trávicím systému vytvářejí fermenty, které jsou nezbytné pro úplné zpracování mléčných složek. Tyto fermenty se vytvářejí u dětí. Ale v dospělosti jejich produkce ustává, s výjimkou těch případů, kdy se mléko stane trvalou složkou výživy bez větších přestávek.

Nad rakovinovými nádory je možné zvítězit čištěním čaker, meridiánů a také — «mrožováním». (Vladimír vyprávěl, jak se u něho učilo psychické autoregulaci v rámcich rádžajógy několik už neoperabilních nemocných rakovinou. U nich všech došlo k viditelnému zlepšení zdraví, včetně vymizení bolestí. Přičemž uzdravení bylo trvalé: po letech je potkával v lese, když sbírali houby nebo pokračovali v trénování meditačního běhu a «mrožování».)

Při angíně obvykle výborně pomáhá kloktání roztokem hypermanganu. A má význam ho mít doma vždy připravený naředěný, abychom ho nemuseli rozpouštět, až někdy onemocníme. Druhý výborný způsob je tabletky Levomycetinu na kořen jazyka na noc. Vyléčí angíny virového původu, protože výborně očišťuje energetiku postižené oblasti. (Ale protože také zesiluje střevní peristaltiku, není vhodné ho používat například před delší cestou).

Příčinou častých bolestí hlavy bývá znečištění čaker hlavy energiemi těch živočichů, jejichž těla jsme použili k jídlu.

Dalším následkem «zabíjené» výživy je zúžení průsvitů drobných cévek mozku tím, že se na jejich stěnách ukládají soli kyseliny močové. Je to jeden z projevů dny. Dna vyvolává nejen bolesti hlavy, ale i poruchy paměti a intelektuálních funkcí celkově.

Ještě existuje jedna kategorie bolestí hlavy — jsou to migrény; při nich bolí nejčastěji právě polovina hlavy. Příčinu je třeba vidět především v zánětu v

oblasti kořenů zubů. Takové zuby je třeba léčit nebo vytrhnout.

«Zabíjená» strava je také příčinou onemocnění orgánů trávicí soustavy. Mechanismus vzniku spočívá v součtu etických a bioenergetických faktorů.

Při ostruhách na patě, bolestech okostice, šlach a svalů pomáhá lokální aplikace Dimexidu. (Ale po silném používání Dimexidu se může objevit nepříjemný zápach z úst).

Na zánět močového měchýře obvykle úplně stačí Furadonin.

Na trichomoniázu — Tinidazol (ale ne Trichopol, který nikdy nepřinese úplné vyléčení). (Tinidazol se může také úspěšně používat proti střevním infekcím).

Při problémech se štítnou žlázou je třeba, především, čistit čakru višuddhu.

Při hemoroidech — promazávat mastí obsahující propolis. Propolis je výborný prostředek, urychluje hojení. (Ale v letním období je nutné s ním zacházet obezřele: zajímají se o něj včely).

Není dobré se při rýmě příliš nadchnout pro vazokonstriční kapky, obsahující adrenalin. Vzniká na ně «návyk»: nosní sliznice pak «vyžaduje» stále nové dávky adrenalinu, bez něho zůstává ve zduřelém stavu, vzniká chronická rýma, vyvolaná léčením. (Pokud už vznikla, je možné nad ní zvítězit pobytem při vysokých teplotách: letní horko, návštěvy saun).

Při bolestech ve svalech po velkém přetížení výborně pomáhá vtírání masti Butadionu nebo krému Sabelniku. (Prvně jmenovaný přináší rychlejší efekt).

A Indovazin pomáhá při otocích kloubů (následkem pohmoždění nebo otlačení obuvi). Zvláště to bývá aktuální v době dlouhé chůze v lesích a dalších přírodních krajinách; vždyť otoky, kolem poškozených kloubů nohou můžou — kvůli jejich silné bolestivosti — znemožnit další chůzi. V takových případech můžeme nanést mast Indovazin na postižené místo a — při zvednuté noze — navrch přes něj omotat nepřiliš utažený proužek náplasti. Náplast nedovolí, aby se otok zvětšoval.

Pokud máme bradavice, je žádoucí se co nejdříve zbavit: vždyť se v nich rozmnožují viry, které mohou vyvolat mnohem vážnější problémy, včetně onkologických.

— Tak jak? Stačí to pro tuhle chvíli? — zeptal se Vladimír. — Potom ještě můžeme v tématu pokračovat.

—Ještě mě už odedávna velice zajímá možnost používání léčivých rostlin.

— Výborně! Ale kolik rostlin je skutečně léčivých z těch, které se tak nazývají; jen velice málo. Ostatní se používají je «z tradice»,skutečně; jsou úplně neúčinné, pokud dokonce neškodí. Jako opravdu účinné teď mohu připomenout tyhle:

Šalvěj — jako protizánětlivý prostředek při problémech žaludku a střev.

Kalgan (*Alpinia officinarum*) — odvar z něho je vynikající při léčení zánětů v trávicím systému, hlavně ve střevech. Obvykle ho doporučují sbírat tak, že se na podzim vykopávají oddenky. Při tom tyto překrásné mnohaleté rostliny přirozeně hynou. Ale nadzemní část kalganu není pro léčbu méně účinná. Proto je dobré ho sklízet na podzim, když už rostliny daly zemi svoje semena. Sklízeli jsme kalgan právě tak — dokonce když už ležel sníh, po velkých podzimních deštích. Nasušený na zimu účinkuje výborně, pokud z něj pijete čaj.

Ještě je možné jmenovat ženšen a eleuterokok — jako gonadotropní léčivé rostliny, zvyšující také všeobecný tonus mnoha systémů organismu, práce schopnost a odolnost k nemocem.

Naopak, jako zdravotně neúčinné teď musím připomenout listí eukalyptu, vlašovičnick, devětsil, třezalku a všechny druhy heřmánků. I když se jimi, podle tradice, lidé pokoušejí léčit.

— A teď se podívej na samotného Chuanita, — řekl najednou klidně Vladimír a ukazoval nahoru. — Tady nahoře, trochu výš, nežli vrcholky velkých borovic, je Jeho Tvář.

Vladimír se usmíval a díval se na mě.

— Můžeš Ho obejmout — rukama duchovního srdce.

Vyplula jsem z anáhaty dozadu, srovnala jsem se jako duchovní srdce a začala hledat rukama vědomí — abych mohla obejmout — Svatého Ducha Chuanita, kterého tak snadno *viděl* Vladimír. Pokoušela jsem se v sobě vyvolat všechny ty emoce lásky, které jsem zažívala, když jsem se ve svém předchozím každodenním životě obracela — k Bohu. Ale poněvadž jsem si Ho nikdy dříve nepředstavovala na nějakém konkrétním místě, a dokonce ještě jako indiánského náčelníka, a ještě k tomu ani neovládala jasnovidnost, byla pro mě uvedená situace velice složitá.

— Chuanito říká, že je připraven tě přijmout za učednici a udělat z tebe opravdového Duchovního Vojína... — Ale musíš po tom sama velice zatoužit.

Zalila mě vlna štěstí! Už si ani nevzpomínám, jestli jsem na to něco odpověděla nebo jednoduše jen kývla na potvrzení, protože nebylo v mých silách vyjádřit své emoce: «Mám teď vlastního Učitele — Svatého Ducha Chuanita! Jak je možné pochybovat o tom, jestli chci! Rozumí se, že chci! Mladý indiánský Náčelník je mým Učitelem!» Nadšením se mi zastavily všechny myšlenky!

— Chuanito říká, že ve tvém kraji v současnosti nejsou lidé, kteří jsou schopni pochopit opravdové nejvyšší znalosti o Bohu. Ted' se musíš soustředit na vlastní zdokonalování. Ještě podtrhuje, že je pro tebe důležitý častý pobyt v přírodě, na místech síly.

— Je třeba zorganizovat skupinu, se kterou budeš moci chodit po lesích, — pokračoval. Ale abys ji

mohla vytvořit, musíš o sobě informovat. Že jsi připravená pomoci druhým lidem svými znalostmi a dalšími dovednostmi. Ale při tom musíš být mezně ostražitá před těmi, kteří nejsou schopni tyto znalosti pochopit.

Jelikož bylo uvedené téma obsáhlé, rozhodla jsem se ho promyslet později. Přece jsem teď, kdy mě úplně ovládly emoce štěstí, nemohla řešit tak vážné otázky: vždyť jsem se právě stala žačkou Svatého Ducha — indiánského Náčelníka Chuanita!

... Vladimír mě odvedl od táboráku a zadal mi, abych pracovala s psychofyzickými cvičeními, uvedenými v jeho 'Ekopsychologii'.

Konkrétně jsem měla poprosit o pomoc Svatého Ducha a přitom zvedat ruce nahoru, a splynout tam s Ním, — a poté pocít'ovat, při spouštění rukou do stran, jak Božské Světlo svrchu prolévá a promývá celé moje tělo. A potom toto Světlo vylévat z anáhaty a dávat ho všemu okolnímu.

Taková cvičení jsem už prováděla doma. Ale nové bylo to, že teď Svatý Duch, který mi pomáhal, byl právě Chuanito, a že se všechno dělo v přírodě a ještě k tomu na Jeho *místě síly*. Hned byl cítit rozdíl v rozměrech. A pocity se staly mnohem zřetelnějšími.

Ale také rychle nastoupila únava. Znovu mi začala být zima a vrátila jsem se k ohni.

Po odpočinku Vladimír doporučil všechno opakovat.

Když jsem procházela po cestičce, na které jsem už trénovala, potkala jsem Aňu, která šla proti mně s

otýpkou chrastí. S veselým úsměvem, jako vždy, mi ukazovala, že tam vedle, na nevelké mýtince, zalité slunečním světlem, je teď možné Chuanita vnímat ještě lépe.

Vypravila jsem se tedy na ukázané místo. Zjistila jsem, že tam zvlášť intenzívně hřeje sluníčko, dokonce mi zahřívalo i prsty nohou skrz gumové holínky. S potěšením jsem začala opakovat cvičení, dávala jsem důraz na Splynutí s Chuanitem.

Kousek nad mojí hlavou jsem uviděla velkou ohnivou kouli: možná, že to tak svítilo slunce, ale možná, že jsem skutečně cosi *viděla* — ještě jsem to přesně nechápala. Pokoušela jsem se pocítit ty emoce, které jsem prožívala, když jsem objímala lidi, kteří mi byli drazí, i ty, o kterých jsem vždycky jen snila, ale zažít se mi to nepodařilo... A vtom se mým tělem rozlilo vášnivé teplo a pronikavá radost naplnila celou moji bytost!... Emoce mě natolik přeplňovaly, že se zdálo, že se do mě nevejdou a přelijí se přes okraj! Oči se mi naplnily slzami — které na slunci hned usychaly... Ano, to byl On — Bůh — v konkrétním Projevu ve formě Božského Svatého Ducha jménem Chuanito!

Ale ukázalo se, že udržet takový stav nezměněný není právě snadné. Udělala jsem tedy pauzu, znovu nadechla plnou hrudí vzduch a... — objala jsem Chuanita. Potom — ještě a ještě...

Nevím, kolik uběhlo času, ale v určitém okamžiku jsem zpozorovala přicházejícího Vladimíra. Usmíval se.

— Řekla jsi už sama Chuanitovi, že Ho miluješ?

A já jsem rázem odhalila, že jsem ve skutečnosti nepronesla ani slovo. Ukázalo se, že když začnu formulovat svoje emoce do slov, nedokážu je, kdoví proč, uspořádat, — a následně se zadrhnu a zmlknu úplně. Ale teď už bylo nezbytně nutné, abych se mluvit naučila — mluvit o lásce!

— Podívej, tady se teď shromáždili Žáci Chuanita, kteří dosáhli Dokonalosti, — pokračoval Vladimír. — Oni chtějí také pomáhat — a udělat z tebe opravdového Vojína Ducha!

Jak se mi v tomto okamžiku chtělo *Je vidět a slyšet!* A právě to prohlubovalo moji touhu rychleji se učit a směřovat k Jejich Dokonalosti!

Ale prozatím jsem se mohla jen radovat, vzdychat a vyznávat lásku!

Podívejte, jakou má Táňa anáhatu!

U ohně, ke kterému jsem se vrátila, ke mně přišel Vladimír a prohlížel si mě.

— Podívejte, jakou už má Táňa anáhatu, — řekl, obraceje se k ostatním. — Když jsi k nám přišla poprvé — byla takováhle: zobrazil rukama kouli dvacet centimetrů v průměru. — A teď — podívejte! Rozkvetl kvítek z poupěte! Tvoje anáhata se dokonce

**i při uvolněném stavu vědomí už nevejde do
hrudního koše, vystupuje daleko za hranice těla!
Teď už to zkrátka není anáhata, ale opravdové
duchovní srdce!**

Všichni ze mě měli radost:

— Vida — jak se vyznamenal Chuanito!

— Vždyť je to přece takový mladý a krásný

Náčelník! — dodala Larisa — a my jsme se zasmáli.

**... Ale brzy mi opět začala být zima, dokonce už i
vedle ohně. Znepokojovaly mě hlavně prsty u nohou.**

**Proto se mi následující meditace, kterou předvedl
Vladimír, prováděla s obtížemi. Bylo třeba
duchovním srdcem, jako ostrou lampou nebo
světlometem, svítit nad otevřenými prostranstvími.
A potom — zaplňovat ty prostory sebou a slévat se s
jejich krásou.**

**Vladimír, který si zřejmě všiml, že se mi to špatně
daří, napověděl, že *slévat se* není možné jinak, nežli
ve stavu lásky.**

**Zkoušela jsem to. To, na co jsem se dívala, bylo
skutečně nekonečně krásné, ale vzplanutí mojí lásky
se spojovala... s omrzáním celého těla.**

**— Ano, — poznamenal Vladimír, — pokud je
chladno, žádné lásce se nedaří.**

**Vrátili jsme se k ohni. A najednou... mi Vladimír
navrhl... abych si stoupla bosá na sníh!...**

**On sám si klidně sundal holínky, které měl
natažené na bosých nohách, — a... stoupl si na sníh,
a navrhl mi, abych udělala to samé...**

Jelikož mi vždycky připadalo zajímavé zkoušet všechno nové a neznámé, a k tomu ještě prospěšné, a ještě k tomu, když to říkal Vladimír, zopakovala jsem to po něm...

Je pochopitelné, že nohám byla zima, ale to mi bylo, kdoví proč, k smíchu... Taková byla reakce mého organismu na «pozitivní stres».

— Spust' se do anáhaty, — řekl. — Ted' už ti vůbec není zima, nemám pravdu?

Když jsem se «schovala» celým vědomím do anáhaty, skutečně se mi dařilo vůbec nohy necítit. Ale potom mě z toho stavu znovu vytrhovaly, a já jsem se musela snažit udržet se co nejdéle v anáhatě.

Celkově jsme prostáli bosí na sněhu deset až patnáct minut. Pro Vladimíra, jak se zdá, to bylo úplně normální, nepocit'oval při tom žádné nepohodlí. A já... — nevím jak bych to vyjádřila... — brala jsem to jako svoji životní zkušenost... Příští zimu budu muset začít trénovat...

... Když jsem si odpočinula u ohně, začala jsem opakovat a upevňovat všechna probraná cvičení. Nejtěžší ze všeho bylo držení na dlaních — moře, rybek, ptáků... Natahovala jsem ruce vědomí natolik, nakolik dovolily pocity... Při těchto cvičeních jsem byla nejvíce unavená, dokonce jsem začínala zhluboka dýchat, jako bych běžela do prudkého svahu...

Vladimír mi pomohl tím, že mi ukázal ještě jedno místo, odkud jsem mohla taková cvičení vykonávat úspěšněji. Bylo tam mnohem útulněji a tepleji,

emoce lásky se objevovaly snadněji. Dělal jsem několikavteřinové přestávky a potom jsem začínala všechno znovu. Až když meditace přestaly být výrazné a emoce zeslábly, vrátila jsem se k ohni.

Vladimír se tiše usmíval. Téměř nikdy se nesmál nahlas, ale prostě vyzařoval pokojnou radost — očima, úsměvem, tváří, celou svou bytostí. Viděla jsem všeho všudy jednou, když se rozesmál spolu se všemi ostatními, bylo to po vyprávění o mnou viděné fotografii, na které pravoslavný «bát'uška» v kutně, stojící na krajnici silnice, vystavil oznámení: «Posvěcuji benzín!».

... Brzy nastal čas opustit místo Chuanita a odejít na vlak. Šli jsme po pobřežním písku a ve vodě se odrážely sluneční paprsky.

Aňa se mě zeptala, jestli jsem si nevšimla, jak labuť, kterou jsem držela na své dlani a snažila se ji naplnit svojí láskou, najednou začala plout na moji stranu? Odpověděla jsem, že jsem to prostě neviděla kvůli špatnému zraku, a jenom jsem se pokoušela udržet dlaň co možná nejdéle, a přitom jsem se pokoušela vycítit, kde se mohou nacházet ptáci, — a darovat jim lásku a teplo. Ona se usmála a podotkla, že podle toho, jak snadno jsem se naučila *vidět*, mám všechny šance k tomu, aby se mi navrátil dobrý zrak.

... Vystoupili jsme z vláčku a pokojným krokem jsme se vydali k domovu. V hlavě mi hučelo, bolely mě svaly, ale stavy ulehčení a radosti, pohody a klidu, to všechno přehlušovaly. Rozmlouvali jsme, smáli se, a přitom nebylo vyřčeno ani jedno prázdné

slovo, ani jedna věta, která by neměla vztah k Bohu, životu kvůli Němu, pro Něho. Všechno to bylo tak přirozené, jako by se mluvilo o nejjednodušších každodenních všedních věcech. Ale vždyť to také byl jejich každodenní život. A já jsem doufala, že se takovým stane i můj.

... Znovu jsme se dotkli tématu obnovy zraku. A Aňa vyprávěla historku o jedné z bývalých žaček jejich Školy:

— Jezdila k nám jedna výborná dívka... Její zrak byl mnohem horší, nežli tvůj — kolem mínus osmi. Ale na místě síly Jeremeje si dokázala zlepšit zrak na mínus tři.

— A kde je teď? — ptala jsem se zvědavě.

Ted' už s námi není: Vladimír se s ní musel rozejít. Neprošla zkouškou: zamilovala se do chlapce, svého žáka. Ale tento chlapec už od určité chvíle nedokázal intelektuálně zvládat další stupně. A nehledě na mnohočetná upozornění, že není schopný postupovat dále, zůstala s ním, dala přednost jemu před Bohem. A potom se na nás ještě velice urážela, že prý jsme ji nepochopili, protože může milovat jak jeho, tak i Boha zároveň...

— A co se dělo dál? — zajímala jsem se. Bylo to pro mě dokonale nepochopitelné: dosáhnout takových výšek, poznat přímo Lásku Boha a najednou se nechat přitáhnout «pozemskými» vztahy!

— On byl mnohem mladší, než ona, — pokračovala Aňa. — Byli spolu dva nebo tři roky —

a rozešli se. Ale za ten čas ztratila všechny svoje pozitivní podklady v duchovním zdokonalování...

Takový konec se mi nevěrohodný nezdál, proto jsem se ani nedivila.

— A neřekneš její jméno?

— Olga...

... Doma jsme chutně povečeřeli. Zvlášt' jsem si pochvalovala pečené ostružiny, které Aňa skladovala v sušeném stavu, a teď je namočila a opekla.

Když jsem po večeři v pokoji osaměla, znovu jsem si vzpomněla na historku s Olgou. Bylo by možné, aby se něco takového stalo i mně?

Kdysi dávno, po přečtení Nového zákona, jsem si představovala Ježíše takového, jaký On mohl být, jak se stýkal s lidmi, jak si hrál s dětmi, — a najednou jsem si pomyslela, že pokud bych byla s Ním, pak bych se nutně do Něho zamilovala! Ale — tou «pozemskou» láskou, poněvadž o jiné jsem tenkrát ještě neměla žádnou představu. Ale hned jsem si za tu myšlenku vyhubovala, vždyť v pravoslaví se *tak* milovat Boha nesluší!...

O Máří Magdaléně jsem v té době věděla jenom to, že ji Ježíš zachránil před kamenováním. Ale o tom, že se později stala Jeho družkou, jsem si přečetla až po letech...

Stala jsem se ohromnou nad mořem!

Ráno. Něžné sluníčko.

Procházím vědomím po všech čakrách: dolů a nahoru, dívám se na všechny strany z anáhaty, «lovím» dlaněmi vědomí holuby — abych je pohladila. Pozoruji lidi: smích a živé hlasy je možné slyšet od bezstarostné mládeže, dospělí mají většinou ustarané nebo ospalé tváře, pozitivně po svém vítají «pracovní den» bezdomovci. Klid ve městě. Občasná auta. Svěžest časného rána.

Zjistila jsem, že jsem od meditačních cvičení unavená tak, jako od fyzických. A pokud jsem se neunavila, jestliže jsem držela na obou dlaních řeku — z jedné i z druhé strany svého těla, pak to znamenalo, že jsem se zapomněla a nevědomky ztratila koncentraci.

Vladimíra jsem se teď už tak nebála, ale stejně jsem zůstávala napjatá v jeho přítomnosti: abych náhodou něco neplácla a neuslyšela zdvořilou narážku na intelektuální nezpůsobilost.

Hodně jsem toho zaslechla o duchovních aspirantech, kteří, ačkoliv už měli rozvinutou anáhatu, sešli z Cesty kvůli tomu, že nemohli intelektuálně zvládnout následující stupně. Velice jsem se bála, že se něco takového může stát i se mnou, ale chápala jsem, že s tím nic udělat nemůžu. Všechno, co můžu udělat, je «přijmout svůj osud»

(podle vyjádření Juana Matuse) a pokusit se maximálně efektivně prožít zbytek tohoto vtělení...

... Když jsme vystoupili z lokálky, šli jsme přes les. Jako pilná žačka jsem pokládala otázky kvůli každému ptáčkovi, který nám zpíval písně, — abych si je zapamatovala co nejrychleji a v co největším množství.

Vladimír pečlivě vybíral cestu, poněvadž sníh v lese ještě neroztál a jít po něm bylo těžké.

Nakonec jsme se ocitli na břehu moře, na malém paloučku, zahřátém ranním sluníčkem. Včera Vladimír oznámil předem, že půjdeme na návštěvu k Božskému Lorenzovi Byronovi a Konrádu Lorenzovi — a tohle byl Jejich společný *pracovní prostor*.

Snažila jsem se ze všech sil Je pocítit, vycítit rozdíl v energetice. Ale všechno, co se mi zatím dařilo, bylo uvědomovat si nevelké změny v sebepocitování: uvnitř *místa síly* jsem objevovala lehkost v pocitech — jako by mě rozvázali a nechali mě rozmáchnout křídla.

— Konrád říká, že z nás má velkou radost. A Chuanito tu je také. Táňo, ještě si vzpomínáš na Chuanita? — zažertoval Vladimír.

Jestli si vzpomínám na Chuanita?! Skoro mě to rozhořčilo, ale rychle jsem pochopila, že Vladimír žertuje, — a hned jsem se rozesmála.

— Samozřejmě, že vzpomínám!

— Chuanito je velice rád, že tu vidí Svoji milovanou žačku!

Za tu «milovanou» jsem se uvnitř úplně rozplývala potěšením!

... Moře pokryté ledem a sněhem se třpytilo v paprscích ranního slunce! Z toho místa jsem ho vnímala jako nekonečný prostor a nekonečnou svobodu!

Vladimír začal vysvětlovat úkoly dnešního dne. Měli jsme se rozlévat dozadu z anáhaty nad mořským prostranstvím a pocit'ovat sama sebe jako tu krásu.

— Ale na začátku si musíme vypít, — řekl najednou.

— Co vypít? — nepochopila jsem.

— To, co jsme si přinesli s sebou,... — odpověděl, a všichni se rozesmáli.

«Doplnili jsme palivo» chleby s máslem a sýrem, sušenkami, a zapíjeli čajem z brusinek a malin.

— Pokud žvýkáme, můžeme přece také meditovat, — pokojně, pomalu, s přestávkami, aby nám dal možnost jaksepatří pochopit to, co bylo řečeno a použít to k činnosti, tak mluvil Vladimír. — Podívejte — natáhneme jednu ruku na tuhle stranu a vezmeme moře na dlaň lásky. A druhou ruku natáhneme na druhou stranu, pod souš... Budeme dávat svoji lásku rybkám, ptáčkům... — všemu živému!

Snažila jsem se. Dnes mi to už šlo snadno. Dnes bylo jasné veselé sluníčko, které nejen zahřívalo, ale i jiskřilo na sněhu, jako by vrhalo spoustu «slunečních

prasátek»! I když je možné, že se jednoduše měnilo moje vnímání světa, a ne počasí kolem.

... Potom jsme vyšli na písčitou mělčinu.

— Právě tady začíná ještě jedno *místo síly*, — Vladimír dělal kroky dopředu a dozadu a přitom ukazoval rukama, jakoby ohmatával stěnu, kde se nachází hranice.

— Procit' me rozdíl. Pocit' me, jak se při překračování této čáry — duchovní srdce najednou stává ohromným!

Rozdíl byl skutečně velice zřetelně cítit. Jako by ses z těsné chodby rázem dostal ven, na svěží vzduch — a zářivý prostor kolem se hned stává jasně viditelným, rozléváš se v něm vědomím! Ale uděláš krok dozadu — a svět se jakoby «smršťuje» jenom kolem těla, kolem tebe samotného. A chce se ti hned vyskočit nazpátek!

Potom Vladimír navrhl, obrátit se zády k moři a rozlévat se z anáhaty dozadu. A vtom jsem skutečně jakoby vzletěla! Neviděla jsem, co tam je, ale pocity radosti a nadšení z takového vzlétnutí mě přeplňovaly!

Nebyl to doslovný let s pocity, které jsou vlastní fyzickému tělu: pocity z letu vědomí na tomto *místě síly* byly jiné úrovně vnímání. Existoval jen ohromný prostor, naplněný Božským Světlem a Láskou! A já jsem se pokoušela maximálně pocítit tam sama sebe — právě tím Světlem a Láskou, a ne svým tělem.

Vladimír doporučil, abych si pokládala otázky: «Kdo jsem? Kde jsem?». To ještě posílilo Splynutí. To Světlo a Láska se staly mnou, a já — Jimi!

Poté Vladimír pokračoval, obraceje se přímo ke mně:

— Ze stavu Splynutí *tam* — natáhneme ke svým tělům ruce. Vezmeme těla na dlaně! Takovým způsobem můžeme svoje těla léčit. Právě tak můžeme léčit i někoho jiného, nezávisle na tom, kde se ten člověk v současnosti nachází a co dělá.

— A teď — pokračoval lehkým tónem a lišácky se usmíval, — pocit' sama sebe, jak sedíš tamhle na těch vzdálených ledových krách a díváš se na svoje tělo, které je na břehu... Naši Učitelé říkali, že se můžeme takovým způsobem naučit přenášet v prostoru spolu se svými materiálními těly. Je možné, že se ti to podaří rychleji, nežli nám?

Jestli mi to prvně jmenované šlo výborně — držet svoje tělo na dlaních a zahřívat ho láskou, pak to druhé bylo tak nečekané, že se mi z toho zastavilo myšlení. Tohle už bylo dočista «přespříliš»! Silně jsem pocítila, že k tomu mám zatím ještě dost daleko.

— Klid, klid! Já jsem jen žertoval! — smál se Vladimír. — Ale nestůj na místě: pohybuj se nejen duší, ale i tělem!

Vladimír mi to musel připomínat už několikrát. Zaujatá novým cvičením a novými pocity jsem úplně zapomínala na to, že většina meditací se lépe daří při pomalé chůzi, než pokud se vůbec nepohybujeme.

... Když jsem se unavila, přisedla jsem si na kládu, na jejímž druhém konci seděl «na sluníčku» Vladimír. Tady bylo zvlášť teplo, a já jsem s potěšením nastavila obličej slunci a uvolnila jsem se. Ale ne nadlouho.

— Tady je Konrád Lorenz. Nacházíme se svými těly v NĚm. Tohle je Jeho velký Obličej, několik metrů nad námi. Můžeš Ho zaplnit sebou. Nebo Ho můžeš obejmout, a udělat to přitom vědomím zvnějšku Jeho Mahádublu. Můžeš říci i Jemu, že Ho miluješ!

Potom Vladimír žertovně dodal, narážaje na moje vydařené vztahy s Chuanitem:

— Milovat najednou dva takovéhle Muže — to vůbec není hřích!

Nepochopila jsem úplně, do jaké míry to byl žert. Ale neviděla jsem v tom žádný problém: vždyť se učím milovat Boha! A je to tak skvělé, že v sobě můžu rozvíjet emoce lásky právě tak!

Kromě toho se mi dokonce nedávno povedlo «vzplanout» pro dva «pozemské» muže najednou, přičemž jsem oba dva udržovala «v uctivé vzdálenosti». V duchu jsem na sebe křičela: «Jak je něco takového možné?!» Ale teď chápu, že jsem v nich milovala nejlepší vlastnosti každého z nich. Dokonce jsem fantazírovala, že kdybych z jednoho vzala pozornost a starostlivost, a z druhého — něžnost a moudrou trpělivost..., — bylo by to skvělé!
Ale teď se tomu směju.

V současné chvíli pro mě bylo nejdůležitější — vybalit a «rozložit po políčkách» další, pro mě nové poznatky. Vždyť každý z konkrétních Představitelů Svatého Ducha je unikátní a neopakovatelný, ačkoliv jsou Oni všichni stejní úrovní zjemnělosti Vědomí a Jejich Sjednocenou Podstatou v Příbytku Prvotního Vědomí. A je třeba umět poznávat každého z Nich.

Velice jsem se snažila. Dokonce jsem položila Konrádu Lorenzovi svoji hlavu na rameno. Nevím, nakolik to bylo vhodné, ale bylo to velice skvělé!

... Když jsem si zapsala cvičení a odpočinula si na sluníčku, vydala jsem se upevňovat naučené.

Znovu jsem prověřovala hranice místa síly: pocítím je? Ujistila jsem se, že je cítím výborně, jako předtím.

A ještě zdařileji se teď můžu rozlévat vědomím dozadu z anáhaty.

Ale nejvíce nadšená jsem byla z pocitování sama sebe jako ohromné, zaplňující celý prostor nad mořem, — a držící svoje tělo, které teď vypadalo tak nicotně maličké, na svých vlastních dlaních.

Vladimír mluvil o využívání takových dovedností ve světě hmoty a poukazoval na možnosti očišťovat takovým způsobem od hrubých energií obydlí, diagnostikovat a léčit na jakoukoliv vzdálenost svoje pacienty, prohlížet jejich osudy.

Všechny tyto perspektivy mě pochopitelně okouzlovaly. A začínala jsem chápat, jak moc práce je ještě přede mnou. A že je nutné pracovat každý den, abych dosáhla výsledků.

... Brzy jsme se znovu sešli u táboráku.

— Odpočívát v takových přestávkách je nejlepší ze všeho bosí, — řekl Vladimír a navrhl, abychom zuli holínky.

Poněvadž tentokrát pod nohama nebyl sníh, ale písek, a počasí bylo teplejší, byl odpočinek bez bot skutečně hotovou rozkoší.

— A ponožky má smysl nosit jenom v zimě, přičemž vlněné, — dodal. — Ale kvůli tomu, aby se tak rychle nerozedíraly, si můžeme navrch navlékat ponožky ze syntetické tkaniny: jsou pevnější. Ale pro nošení bezprostředně na kůži nejsou vhodné.

Potom se dlouho díval na moje holínky a o něčem přemýšlel, nakonec se usmál a řekl:

— Pochopil jsem, v čem je symbolický smysl kresby na tvých holínkách! Jejich vzor je shodný se zabarvením zebry. A říká se, že zebra je nejchytřejší za všech koní. Znamená to, že musíš jít po Cestě také nejrychleji ze všech!

Rozesmáli jsme se.

... Všichni, kromě Vladimíra, se po odpočinku rozešli kolem. Ale mně navrhl, abych se naučila novou meditaci vleže.

— Polož tělo na zem. Tak, aby ti to bylo příjemné.

Když uviděl, že jsem si lehla na záda, namítl:

— Poloze na zádech — při spánku — je lepší se vyhnout. Zvyk spát na zádech je častou příčinou chrápání. Zním dva způsoby, jak se to odnaučit. První — zakázat si úplně kdykoliv si lehat na záda. To je pro silné lidi. Ale existuje i druhý způsob:

můžeme si na záda noční košile přišít kapsičku a do ní dát míček ze stolního tenisu. Ale jsou i takoví, kteří dokážou chrápat, i když leží na boku. Těm můžeme poradit, aby se naučili spát na břiše. Tohle všechno neříkám kvůli tobě osobně, neměl jsem možnost zkontrolovat, jestli chrápeš nebo ne. Ale je pro tebe užitečné, abys to znala — jako lékař, abys mohla dávat pacientům odpovídající rady.

Po odmlce Vladimír dodal:

— Co se týče duchovních hledačů, můžu poskytnout, z mého pohledu, užitečnou radu, která přímo nesouvisí s problematikou chrápání. Nejlepší poloha, když jsme se v noci nebo ráno probudili v posteli, je tato: něco uprostřed mezi polohou na boku a na zádech. V každém případě bude pro praváky přednostní levý bok. Co se týče leváků — nevím; kdybych byl levákem — určitě bych to prozkoumal. V čem je tato poloha cenná? V tom, že je ze všech poloh vleže nejpriznivější — pro vnímání Božích rad.

— A teď, — pokračoval, — splyneme v Lásce se Svatým Duchem, potom co jsme vystoupili z anáhaty nahoru... Poté, vystoupíme z anáhaty dolů — a pocítujeme Zemi jako svoji ohromnou postel, sléváme se s jejím vnitřním Světlem... A tak to několikrát vystřídáme. Při meditacích nezavíráme oči!...

Pokoušela jsem se dělat všechno tak, jak říkal Vladimír, ale přesto jsem cítila, že mi to už tak dobře nejde. Emoce už nebyly tak intenzivní, odvádělo mě

fyzické nepohodlí: na ostrém sluníčku se mi po celou dobu chtělo zavřít oči a konečně si zdřímnout. A ještě k tomu se mi nedařilo se uvolnit a po celý čas jsem se znepokojovala: a co když to dělám nesprávně, a co když se k takové práci nehodím, a co když se málo snažím?

Nakonec jsem se mu přiznala, že se mi to cvičení příliš dobře nedaří. On se podivil, ale když se nad tím zamyslel, řekl, že je to únavou. Hned se mi ulevilo. Znamenalo to, že ten problém není v mojí neschopnosti.

... Když se přesvědčil, že jsem si odpočinula, navrhl mi Vladimír, abychom se prošli. Šli jsme podél břehu.

— Právě tady začíná *místo síly* Manuela.

Podivila jsem se a zaradovala. Před několika lety se mi povedlo získat knihu 'Duchovní Srdce: Cesta k Tvůrci. Verše-meditace a Zjevení' redigovanou Vladimírem. Ráda jsem ji otevírala namátkou — a dívala se: co mi Bůh pro dnešek zvěstuje prostřednictvím této knihy? A velice často se mi objevovaly meditační verše právě Manuela.

Proto jsem lehce a radostně následovala Vladimíra, předpokládala jsem, že jsem se s Manuelem patrně už do určité míry seznámila.

Zastavili jsme se mezi borovicemi vedle nevelkého jezírka, vytvořeného roztátým sněhem, a Vladimír mi doporučil, abych se postavila zády a ... propadla se vědomím dolů, skrz zemskou kůru, do Světla, Které je *tam*.

— Tady je velice příjemné «propadávat se» do toho Světla. A potom je možné — tamodtud — pročišťovat svoje tělo, vcházet přitom zespodu, přes střední meridián.

Přestože mi tento úkol připadal zvláštní a nečekaný, podařil se mi hned. Zřetelně jsem pocítovala, že v hlubinách planety je světelný prostor, do kterého se skutečně můžu propadávat, jak chci hluboko.

Ostatní k nám přišli a pozorovali moje «putování do hlubiny Země», a komentovali přitom to, co se se mnou dělo. Znamená to, že je to všechno ve skutečnosti doopravdy tak? Znamená to, že je to pravda a ne iluze, nebo nějaká «neverbální sugesce»?

... Vladimír šel dále, a my jsme po drnech vyšli na novou pobřežní mělčinu. Vladimír mi znovu navrhl, abych se propadla vědomím dolů a potom, abych se přiblížila k vodě ještě blíže a otočila se zády k moři.

— A teď se rozléváme dozadu z anáhat... — usmíval se a díval se na mě: — Manuel tě objímá... Cítíš?... Zalíbila ses mu!

Rozesmáli jsme se.

Teď už jsem skutečně začala pocítovat Doteky Božských Učitelů. Tyto Doteky mohou být velice intenzívně blažené! Jsou jako mimořádně jemná zvonící radost, naplňující celé vědomí, celé tělo od hlavy až do nohou! A člověk by se chtěl stát ještě širším a větším, aby mohl obsáhnout tu Božskou Radost ještě ve větším objemu!

Cítila jsem, že mám «pusu od ucha k uchu» a nechtěla jsem tenhle stav narušovat slovy. Proto jsem se na Vladimíra jenom smála a kývala hlavou jako odpověď na jeho otázky. Vždyť, co by bylo možné předat slovy? Ta by zněla nadmíru banálně a otřepaně.

Napadlo mě, že se ho zeptám: a je možné milovat najednou tři Muže? Ale nezeptala jsem se, jenom jsem se vduchu zasmála.

... Vrátili jsme se na cestičku, a už po několika metrech se ukázalo, že tam začíná *místo síly* Adlera. Ale o Něm jsem si vůbec nic nepamatovala, a Vladimír také nic neříkal; spoléhal se na moji informovanost.

Vladimír tu našel výborná místa pro pročišťování meridiánů a pro umožnění propadávání vědomím dolů.

... U ohně si vzpomněl (nevzpomínám si už, v jaké souvislosti) na dávnou příhodu v lese. Muž alkoholického typu, který hlídal stany turistů, poprosil Vladimíra, aby ho naučil zapalovat oheň. Ted' se za chvíli vrátí turisté, říkal, a oni mě požádali, abych jim připravil vařící vodu, ale já to neumím, vůbec se mi to nedaří. Vladimír mu všechno vysvětlil a dal mu veškerou zásobu papíru ze svého batohu. A šel dál svojí cestou. Ale když se potom otočil, uviděl, jak ten muž narovnal a zapálil všechny papír... nahoře na ležících tlustých polenech...

Existují lidé, kteří se úplně připravili o schopnost se učit ...

... Zpátky k vláčku jsme se vydali novou trasou. Cestička nás zavedla na mýtinu, pokrytou řídkými smrčky a mladými borovičkami. Vladimír pocítil, že je tu také *místo síly*, o kterém dříve nevěděli. Ohlédl se — a pokojně řekl:

— To je znovu Manuel.

Procházel se několik minut po tomto místě a pak navrhl, abychom sem zítra přišli pracovat. Všichni s radostí souhlasili: byli vždy šťastní, když mohli poznávat něco nového.

A někdo, kdo už se dostal skoro na vrchol, padá zpátky dolů...

Hodně se mnou rozmlouvala Larisa, vyprávěla mi o svém životě, o zkušenostech, které by mi mohly pomoci svým příkladem, dávala mi rady ohledně kontaktů s těmi lidmi, se kterými jsem neměla úplně dobré vztahy. Cítila jsem se s ní jako malé děťátko, které jeho maminka na noc velice pečlivě přikrývá peřinkou.

Aňa ke mně také často přicházela, doporučovala mi nové meditace, třeba když už jsme šli zpátky k vlaku. Ona sama se vždy snažila objímat a milovat všechno živé — a chtěla mi pomoci, aby se to stalo i mým hlavním životním motivem.

Vždy byla naplněna zvláštním nadšením, což se dokonce odráželo i v jejím způsobu řeči: intonace jejího hlasu se občas v některých emočně významných místech najednou tak změnila, jako by vzlétlo hejno veselých ptáčků, pokřikujících na sebe. Tehdy se mi chtělo vzletět zároveň s ní.

Ale s tím manželským párem, jehož jména jsem se rozhodla neoznamovat, se mi nedařilo se tak sblížit. Oni se po celý čas drželi odděleně od ostatních, ale zároveň spolu vedle sebe: spolu přicházeli, spolu odcházeli. Také jsem si všimla, že oba nosí brýle, a to s velkými čočkami. Zeptala jsem se na to Ani. Hned mi neodpověděla, trochu se zamyslela:

— Je možné, že si to jednoduše nevytkli jako cíl... Možná proto, že nosí brýle od dětství a zvykli si...

To mi bylo naprosto nepochopitelné. Je možné, že to bylo proto, že jsem si brýle nasadila až v osmnácti letech a věděla, co znamená dobře vidět bez jakýchkoliv pomocných prostředků? V každém případě jsem strašně chtěla, aby se to vrátilo zpátky. Vždyť zvlášť špatné je to bez brýlí v lese: člověk by chtěl vidět každý lísteček, každou travičku a všechny květy jaksepatří ostře!

... Vzpomněla jsem si na příhodu s jedním pacientem, když jsem byla na praxi v ordinaci u

psychiatra. Měla jsem jenom sedět stranou, pozorovat pacienty a to, jak s nimi lékař komunikuje. Přišel nemocný, který tvrdil, že vidí budoucnost: některé nešťastné události — dopředu. Je možné, že je i viděl, ale léky bral pravidelně. Podíval se na mě a najednou řekl:
— Můžeš se brýlí zbavit, jenom o tom ještě nevíš!...

Duchovní vojín musí být bezchybný ve všem!

Doma jsem si na chodbě sundala holínky a stoupla si bosýma nohama na podlahu. Tak, jak to obvykle doma dělám. Larisa si toho všimla:

— Tak a teď si musíš umýt nohy: do pantoflí s takovýma nohama nemůžeš.

Pokoušela jsem se vysvětlit, že jsem udělala po podlaze jen několik kroků. Ale Larisa pokračovala:

— Duchovní Vojín musí být bezchybný ve všem, dokonce i v maličkostech! Vladimír nám už dávno vysvětlil, že na ulici chodíme po místech, kde možná plivali souchotináři. A pouliční prach spolu s rozptýleným vyschlým hlenem můžeme snadno zanést i na podlahu našich bytů. A pokud se

takovými Vladimírovými radami neřídíme, podívá se na nás tak..., že nás ani nenapadne se s ním hádat...

Víc vysvětlování jsem už nepotřebovala, upalovala jsem do koupelny.

Po večeři mi Aňa dala přečíst knihu, ve které jsem mohla pokračovat v seznamování s vyprávěním Božských Učitelů o Sobě: o Jejich posledních Vtěleních a Cestách na kterých Oni Sami dosáhli Splynutí s Bohem. Byla to 'Klasika', kterou jsem už připomínala.

Oni usnuli už v šest hodin večer, ale já jsem byla dlouho vzhůru: studovala jsem knihu, pak jsem přemýšlela o proběhlých událostech, potom se nořila do nějakých svých prožitků.

V mém kraji není ani jeden člověk, který by potřeboval moje znalosti?! A kolik jsem v sobě chovala nadějí kvůli některým lidem!... Vždyť mám vynikající přátele, se kterými se znám už od školních lavic. Je pochopitelné, že jsme se pokaždé v názorech neshodli a časem následovali různé životní cíle, ale ať se přihodilo cokoliv, brali jsme jeden druhého takového, jakým byl, a snažili jsme se navzájem si ve všem pomáhat. A já jsem za takové přátele byla vždy vděčná Bohu!

Zdálo se mi sice i dříve, že mě nechápou a nesdílejí můj světový názor. Ale — proto, že jim to špatně říkám, špatně vysvětluji, proto, že já sama ještě nežiji tím životem, který by mohl být příkladem pro druhé... A současně jsem se domnívala, že by i maminka jednou mohla všechno to nové, co přišlo do

mého života, pochopit a přijmout. Ale ukazuje se..., že není nikdo?...

Tady můžeš vejít přímo do Ježíše!

Dnes jdeme na *místo síly* Manuela!

Už jsem se normálně obešla bez brýlí, a z duchovního srdce, už přivyklého na velice rozšířené stavy, jsem snadno natahovala dlaně — abych mohla hladit vrcholky stromů, ptáčky... Ranní slunce zalévalo svým něžným svitem celé prostranství — a já jsem si znovu umístila právě takové, ale maličké sluníčko k sobě do anáhaty a svítla jím na celé okolí.

... Radost setkání v lokálce, cesta, pěšinka v lese — a jsme na *místě síly* Manuela.

Bylo ještě zcela časně, lehce mlhavé ráno. Větvičky mladých smrčků byly celé mokré rosou.

Umyli jsme si ruce sněhem a posilnili se.

... Když se všichni rozešli plnit svoje individuální úkoly, vzal mě Vladimír s sebou. Postavil se obličejem směrem k moři a začal vysvětlovat:

— Tohle je zajímavé a velice významné *místo síly* v mezích ohromného Mahádublu Manuela. Je předurčeno pro práci s orbitami: mikrokosmickou, makroskosmickou a střední. Začneme se střední, to

znamená, s orbitou podle kokonu. Pocítíme hranice svého kokonu a budeme kolem něho otáčet energii, přitom budeme zlehka pohybovat tělem. Přičemž právě na tomto *pracovním prostranství* Manuela toto otáčení probíhá jakoby samo od sebe, bez našeho vlastního úsilí. Manuel tu prostě pomáhá vtěleným učedníkům osvojit si toto velice důležité cvičení.

Vladimír ukázal, jak je to třeba dělat při pohybu dopředu.

— Ale při pohybu těla na opačnou stranu — se směr obíhání energie jakoby sám mění na opačný. Takové je tu zajímavé a neobyčejné *místo síly!*

Pokoušela jsem se pocítit svůj kokon. Ale těžko se mi to dařilo. Ve své přípravě k příjezdu jsem o práci s kokonem ani nezavadila a všechno, co jsem si o tom pamatovala, bylo, že jsou to nějaké koule kolem těla se svítícími body, což popsal Carlos Castaneda. A nezajímala jsem se o to z toho důvodu, že jsem nepředpokládala, že to v téhle etapě už budu potřebovat.

Přešla jsem několikrát sem a tam, ale žádné zvláštní změny jsem nepocítila, poněvadž jsem si nedokázala dokonce ani představit: jaký by ten kokon mohl být a kde je.

Naproti mně šla Larisa, právě opakovala to samé cvičení, které bylo uloženo mně. Požádala jsem ji o pomoc. Ale nakonec... jsem se stejně musela přiznat Vladimírovi, že mi to nejde.

On na to řekl: «Necháme zatím kokony být», — a pustil se do vysvětlování principu obíhání energií po

mikrokosmické orbitě. Když vysvětlil její trajektorii podle těla, znovu mě vyslal na cestičku, abych pracovala podle tohoto principu.

Ted' jsem skutečně pocítila otáčení, které mi v této etapě čímsi připomínalo pohyb pásu traktoru.

Když jsem nějakou chvíli pracovala s orbitou, rozhodla jsem se, že se přece jen vrátím ke kokonu. Kdoví proč mi vycházel kulatý jako koule. A ještě k tomu — průzračný. Zeptala jsem se na to Vladimíra. Odpověděl, že pročištěný kokon skutečně musí být *viditelný* úplně průzračný.

— Co se týče Carlose Castanedy, — dodal Vladimír, — vždyť on ve skutečnosti nedokázal otevřít svoje duchovní srdce. Jeho psychogenetický věk mu znesnadňoval provést tuto přeměnu sama sebe. Proto velkou spoustu toho, co dělali jeho indiánští přátelé, jednoduše nechápal, a proto to popisoval neadekvátně.

Vladimír najednou přerušil svoje vysvětlování a klidně řekl:

— Ježíš přišel. Můžeš se s Ním pozdravit! — Vladimír se usmíval. — Tohle je On! — a ukázal na prostranství před námi. — Můžeš vejít přímo do Něho, pocítit Ho, uslyšet, co On říká...

Uviděl můj zmatek.

— Slyšet Boha můžeme nejlépe, když přebýváme v meditaci: «Je jenom On, a já nejsem». Právě a jedině tehdy budou zřetelně pochopitelné všechny Jeho myšlenky.

Udělala jsem krok dopředu.

Intenzívní sílu vzniklých pocitů nebylo možné s ničím srovnat! Zdálo se, že nezůstalo nic, co by nebylo zaplněno Ježíšem! Po těle mi přecházely vlny Jeho Blaženosti! Ve vteřinách — přede mnou proběhl celý můj život, a já jsem pocítila, že moje kontrola nad vlastními emocemi byla stržena jako suchá větvička v silném poryvu větru... A já jsem se rozplakala...

... Zdá se mi, že jsem Milujícího Ježíše znala vždycky. Ze svého raného dětství si vzpomínám na zahraniční animované seriály, vytvořené na téma Nového Zákona, které «dávali» poránu v televizi téměř po celý rok, — a já jsem se na ně vždy dívala s potěšením.

... Nebo když mi bylo pět nebo šest let, vedla mě babička za ruku a já jsem ji prosila, aby mě naučila modlitbu. Už tohle bylo podivné, protože moji rodiče, vychovaní v duchu ateizmu, se mnou o Bohu nikdy nemluvili. Dokonce i babička začala chodit do kostela až v posledních letech svého života. Ale já jsem věděla, že o modlitbu můžu poprosit právě ji. A to nebyl nějaký plán, který bych dříve vymyslela, k tomu došlo spontánně.

A babička začala: «Otče náš, jenž jsi na Nebesích,...», — a já po ní opakovala. Tak jsem se to naučila.

... A jednou jsem ztratila střevíček svojí oblíbené panenky a byla jsem tou událostí hrozně roztrpčena. Už jsem se bála, že jsem ho ztratila někde ve stohu sena, a to by znamenalo, že už ho najít nemůžu. A

vzpomínám si, že jsem v té chvíli přistoupila k oknu, do kterého se opíralo sluneční světlo, klekla jsem si na kolena a začala odříkávat tu modlitbu a prosit Boha, aby mi pomohl najít střevíček. Prosila jsem velice opravdově, i když mě to nikdy nikdo neučil. Potom jsem vstala a chystala se ustlat postel, zvedám konec přikrývky ze země a... ó ta radost! Střevíček!

Chytila jsem ho, přitiskla k hrudi a utíkala vyprávět babičce o zázraku. Babička zareagovala zdrženlivě, a rodiče — ty to vůbec nezajímalo. Naprosto mě nerozladilo, že nikdo nesdílí moji radost v takové míře jako já, a spokojená jsem se vrátila ke svým záležitostem.

... Ale měla jsem i vzpomínky z dospělejšího věku. Jednou, naprosto sklíčená nezdary na univerzitě, rozumovým přetížením a nádavkem i těžkým konfliktem s maminkou, jsem unikla hluboko «do sebe», ukryla jsem se před světem jako želva do krunýře, a zoufale jsem se modlila k Bohu, aby mi přišel na pomoc. Pociťování nespravedlnosti (podle mých měřítek) toho, co se dělo, mě udržovalo v nepřetržitém stesku. Plakala jsem do polštáře a volala Ježíše... A On — přišel! Tehdy jsem to nechápala ve vší úplnosti, jako teď, ale tehdy On skutečně přišel, protože jsem se hned uklidnila. Představovala jsem si, že to On utírá moje slzy. A představovala jsem si Ho, jak sedí na mé posteli a drží mě za ruku. Tak jsem usínala...

... A teď, tady — je nová etapa mého života, výsledek mého vášnivého hledání a volání! Slova

mohou popsat jenom nepatrnou část toho, co jsem prožila během těch minut, kdy jsem stála v NĚm — a děkovala Mu, děkovala a děkovala!...

Vladimír odešel, schválně mě s Ním nechal o samotě. Potoky slzí mi tiše tekly z očí. A tak jsem se ani nedokázala uklidnit, abych se mohla zaposlouchat do toho, co mi On chtěl říci...

Musela jsem z toho místa odejít: nechtěla jsem, aby mě někdo viděl, jak pláču. Následně jsem si otřela slzy a posadila jsem svoje tělo pod strom — k odpočinku. Vtom přišel Vladimír. Zamyšleně se díval trochu stranou, buďto poslouchal, nebo formuloval svoje myšlenky:

— Poněvadž jsi to sama neuslyšela, předám ti, co ti říká Ježíš.

Strnula jsem.

— Je nepřípustné ignorovat to, co teď dostáváš! Pokud se to stane, pak to bude ohromná špatná skvrna na tvój karmě...

Vladimír pokračoval:

— Ježíš s Manuelem se objali... Říkají, že se teď musíš upevnit na dosaženém stupni.

Jak je to možné? To opravdu vyvolávám pochybnosti? Opravdu On předpokládá, že jsem schopná toho — zachovat se ke všemu tomu, co se přihodilo, jako ke hře, neseriózně? Je možné, že jsem v předešlých životech natropila něco, kvůli čemu mi Bůh nevěří? Nebo je takový osud každé lidské duše: dokazovat svoji oddanost mnohokrát?

Nepochopitelné pro mě zůstávalo to, že lidé, kteří se tak blízko přiblížili k Bohu, jako například Olga, jsou najednou schopni se nechat unést něčím pomíjivým a odvrátit se... Potom je už skutečně možné pochybovat o všech...

Zato pozitivní stránkou tohoto upozornění bylo to, že se mi dočista přestalo chtít plakat.

Ještě jsem si nestačila zapsat slova, vyřčená Ježíšem, když Vladimír dodal:

— Je tady Kajr. Říká, že «splynutí s kočkami» musí být nahrazeno Splynutím s Bohem přímo teď!

Už jsem cítila, že začínám upadat do stavu prostrace: «Kajr?! Kočky? Ted’? Jak ted’?! Jak to — přímo ted’?!». Snažila jsem se, ale vzhledem k chaosu emocí a myšlenek, mě, jak jsem viděla, nic rozumného nenapadlo.

Vladimír se usmíval. Dokonce se mi zdálo, že to všechno bylo řečeno naschvál, abych se nevyčerpávala. Ale pokud se Oni dokonce usmívali té situaci a mojí reakci — pak mně samotné do smíchu nebylo.

... Potichoučku začínali přicházet ostatní. Vladimír jim také říkal o tom, že je tu Ježíš, Manuel a Kajr.

V žádném z nich jsem nepostřehla ani kapku toho prožívání, které jsem zažívala sama. Naopak, jejich stav bych nazvala blaženým: mír, klid ve tvářích a laskavý úsměv. A ještě jsem měla pocit, že oni jsou tu přítomni jenom jakousi svojí malou částičkou. I když tady také všechno vidí, slyší a chápou, ale velká

část každého z nich je kdesi daleko v
transcendentnu...

Vezmeme moře na dlaně...

Když jsem si odpočinula, znovu jsme se «pustili»
do mého kokonu.

Když Vladimír přihlížel mému snažení, řekl s
úsměvem:

— Pociť svoji hlavu na zemi za svými patami,
přibližně půl metru — a dívej se odtud na kokon.
Takovým způsobem se nejsnadněji naučíš vidět
temná místa v kokonu — a rukama vědomí můžeš
vyhrnout smetí, vyčistit kokon.

Pokoušela jsem se všechno tohle provádět. Ale
Vladimír říká:

— Spust' hlavu níže! Ještě níže, pod zem!

Bylo to pro mě... nečekané. Ještě jsem zcela
nechápala, jakých všeobecných složitostí je schopná
jasnovidnost. Jestliže Vladimír viděl, jak umíst'uji
hlavu za svoje nohy, pak mi jenom zbývalo rozhodit
rukama v mlčenlivém nadšení! Směs všech emocí se,
jak se zdá, odrazila na mé tváři, protože se Vladimír
najednou měkce rozesmál a políbil mě na tvář.

A tak, když jsem umístila hlavu za patami a
dokonce ještě níže, kráčela jsem dopředu a dozadu,
snažila se přitom udržet ji tam co možná nejdéle a

pokoušela se vidět svůj kokon i svoje tělo, pochodující nahoře vepředu. To poslední se mi dařilo s proměnlivým úspěchem. Čímsi to dokonce připomínalo poruchy v televizi, kdy se obraz hned objevuje, hned mizí. Ale uvidět temná místa ve svém kokonu jsem stejně nedokázala.

Vrátili jsme se na prostředek cesty. Tady našel Vladimír vhodné místo na «propadávání» vědomím dolů.

— Propadáváme se vědomím dolů, bereme do rukou smeták a začínáme odtud širokými krouživými pohyby — násadou koštěte — pročišťovat střední meridián. — On sám znázornil patřičné krouživé pohyby smetákem. — Prorážíme koštětem díрку do vrcholku hlavy, vymetáme z hlavy všechno energetické smetí, všechny temné vmetky. Při tom se celý střední meridián a celé tělo zaplňují Světlem, Které se na tomto místě vyskytuje v nadbytku. A bezpodmínečně pohybujeme tělem!

Začala jsem pracovat. S nadšením jsem vzala do rukou vědomí obraz smetáku, a začala jsem s ním pročišťovat meridián. Zpočátku — v hranicích šířky svého těla, a potom jsem už vycházela za jeho hranice, abych to skutečně všechno zabrala. Pak jsem prorazila díрку ve vrcholku hlavy a znovu jsem očišťujícími krouživými pohyby začala šúrovat uvnitř krku a hlavy. Toto cvičení se mi velice líbilo, výborně jsem si představovala smeták a už jsem začala pociťovat nějakou zvláštní lehkost v těle pod rameny. A v hlavě se mi objevily pocity, shodné s

pohybem nahromaděných ledových ker, které nakonec popraskaly — a odpluly stranou, uvolnily prostor.

Za patnáct minut přišel Vladimír. Prohlédl mně, usmál se a řekl, že spodní čakry už vytvořily pravidelný sloup, ale na hlavě a krku ještě bude třeba zapracovat.

Vydali jsme se k moři.

Přemýšlela jsem o tom, že jsem tady a teď — ve společnosti Vladimíra, a on mě učí! Ještě před nějakým půlrokem tohle bylo div ne «pohádkovým snem». Myslela jsem si tenkrát, že to... možná bude... někdy...

Vladimír cosi říkal o Splynutí s Bohem, ale já jsem se v té době zdržela u nějaké myšlenky, kterou říkal předtím, a procitla jsem, až když pronesl:

— Můžeš se slévat i se mnou, jestli tě to nepřivádí do rozpaků! Slévat se — v mém Mahádublu.

A mně až v tenhle moment došlo, že je to skutečně možné, a že mě taková myšlenka ještě ani nenapadla. Ani trochu mě nepřiváděla do rozpaků, a já jsem mu to tak řekla. On se usmíval.

Přišli jsme na konec stezky, za kterou začínaly křoviny — a moře se rozprostíralo všude, kam jen oko dohlédlo. Temně modré, se sněhobílými ledovými krami, odrážejícími sluneční paprsky, bylo takové majestátní, pokojné, a takové živé!

Vladimír vysvětloval následující meditaci:

— Vezmeme moře na dlaně, zvedneme — a rozléváme na sebe jeho průzračnost, promýváme a

pročišťujeme tělo!... Takovým způsobem můžeme promývat i konkrétní meridiány. Toto cvičení se nazývá «Umývání», poprvé nám ho daroval Igl. Nazývá se «Umýváním» — poněvadž nás Igl učil zpočátku umývat si tak po ránu obličej, když jsme žili ve stanech na Jeho *místě síly*.

Brát moře na dlaně bylo už daleko lehčí. Určitě mi v mých meditacích všichni pomáhali. I když já jsem v takových momentech na to zapomínala a zdálo se mi, že to já sama to tak umím. Nabírala jsem to něžně bílé, téměř průzračné světlo — a prolévala jsem ho maličkými vodopády skrz celé tělo.

— Můžeme ještě provést «pitvu těla podle středního meridiánu» — podobnou chirurgické operaci. Děláme to například obrazem speciálního chirurgického nože nebo jiného pro to vhodného nástroje — a vyčistíme všechno nepotřebné.

Pitvu vlastního těla jsem, ačkoliv jsem lékařka, dosud ještě neprováděla. Ale jakkoliv to divoce znělo, metoda byla dost efektivní.

— Konkrétně, při pitvě oblasti čakr hlavy můžeme rukama vědomí měkce vyhrnout z čakr všechny energetické zhuštění.

Zatímco jsem chodila po cestičce, pokoušela jsem si představit všechny mně známé chirurgické nástroje použitelné k tomuto účelu a průběh samotné «operace», pak jsem obrátila pozornost na Aňu, která mi šla naproti. Už podle toho, jak se na mě dívala, jsem pochopila, že mi chce něco říci.

Bylo to tak:

— To, že se pokoušíš sama všechno tohle dělat, — je výborné. Ale pokus se dělat to samé — spolu se Svatým Duchem, popros Ho o pomoc. Vždyť můžeš na začátku splynout s Ním — a až potom, společně, splynutýma rukama vědomí, vyklízet všechno nepotřebné, pročišťovat tělo do úplné průzračnosti.

Teď se ukázalo, že jsem opravdu byla soustředěná jen na vlastní snažení. Poprosit o pomoc Manuela mě nějak nenapadlo. V hlavě mi vzezely naučené sportovní fráze «jenom vlastním úsilím!» a «všechno závisí jen na tobě samotné!». Ale vždyť je to skutečně tak: chci se přiblížit ke Svatému Duchu, ale přitom se na Něho vůbec neohlížím!

A tak jsem Ho ostýchavě a radostně poprosila o pomoc. A skutečně to přineslo celkem jiný efekt! Jakoby se Sám Manuel zaradoval, že se na Jeho *místě síly* konečně obrátili k Němu!

Zvedla se mi nálada, cvičení se mi začala dařit energičtěji! Bylo tak skvělé pociťovat, že Jeho Ruce a moje jsou spolu!

...Vladimír v té době diskutoval s druhými žáky. Najednou se obrátil ke mně a navrhl mi efektivnější variantu «prorážení hlavy». Doporučil mi, abych se dostala hůlkou od smetáku do *foramen occipitale magnum* (velkého týlního otvoru). Když jsem uslyšela známý medicínský název a dokonce si vzpomněla, co znamená, — celá jsem obživila.

I když mi v té chvíli také přišly na mysl nepříjemné a těžké vzpomínky na praktika z anatomie, kde jsme my, studenti, museli pracovat s

opravdovými lidskými mrtvolami; učit se na nich všechny svaly, cévy, nervy.

Ale to je minulost. A v současnosti jsem pochopila, že se hůlkou od smetáku, kterou držím v rukách vědomí, musím dostat do spodního otvoru lebky. «Měkké tkáně» můžeme hned odstranit, právě tak, jako páteř, a už jsem si výborně představovala ten otvor — právě do něho se musím dostat!

Ostatní poprosili Vladimíra, aby jim vysvětlil, o čem je řeč, protože od něho slyšeli tato latinská slova poprvé. Vladimír následně dodal, že mi dává na práci patnáct minut a potom mě odvede k Ladě na «soud Boží. Když jsem uslyšela «děsivá» slova o «soudu Božím», trochu jsem zpomalila krok. Ale příliš jsem nad tím nepřemýšlela a pustila se do propichování toho dotyčného *foramenu* svojí lebky.

Když už jsem se blížila k cíli, cítila jsem se unavená, ale cíl mě přitahoval mnohem silněji. Můj stav se skutečně měnil. Kombinovala jsem «propichování» a krouživé pohyby koštětem s maximální intenzitou, i když jsem musela dělat krátké pauzy na odpočinek.

Přišel Vladimír a prohlížel mě. Řekl, že je to už lepší, ale že na hlavě a krku je ještě třeba zapracovat.

— Rukama vědomí můžeme vzít sprej s bílou svítící tekutinou, — navrhl Vladimír novou variantu, — a nastříkat zezadu na sušumnu v oblasti višuddhy, aby se všechno temné v tomto místě rozpustilo. Ještě můžeme hůlku proměnit v

chirurgický tampón a vyčistit jím vnitřek lebky, jako to dělají sběratelé lebek, — zasmál se.

Udělal jsem všechno tak, jak mi bylo řečeno. Pro větší efekt jsem otevřela lebku úplně, a v ní jsem, při časté výměně tampónů, vyčistila všechna tmavá místa. V hlavě mi už trochu hučelo, ale při tom jsem začala zaznamenávat neobyčejnou lehkost. Bylo vidět, že se mi jakousi část smetí přece jen podařilo odstranit.

Vladimír v té době pomalu odešel po stezce na druhou stranu od našeho ohně. Když se vrátil, vzal nás všechny s sebou. Bylo tam vedení vysokého napětí s dráty, které vedly ve dvou řadách nad námi. Upozornil na ně a řekl:

— Vysokonapěťové vodiče kolem sebe vytvářejí energetická pole. Tato pole nejsou škodlivá, jak si myslí většina lidí, ale naopak, mohou vytvářet zajímavá místa síly, ve spojení s Mahádubly Svatých Duchů. Špatná energopole kolem sebe ve skutečnosti nevytvářejí dráty, ale transformátory.

Na úseku cesty dvacet metrů pod dráty nám doporučil, abychom procítili změny v energetickém poli. Takových rozdílů stavů se objevilo kolem čtyř. Víceméně dobře jsem dokázala procítit poslední úsek, kde uvědomění se v těle mizelo samo od sebe. Bylo mi příjemnější pobývat na tomto místě, než na jiných, a rozlévat se vědomím dozadu zde bylo velice snadné.

Vladimír komentoval:

— Když se člověk vtělí, přivyká si žít s vnímáním a pocíťováním pouze materiálního světa. Obvykle pro něj není nutností vnímat energetická pole, proto v sobě takovou schopnost nerozvíjí. Ale na duchovní Cestě je nezbytné se tomu učit: vždyť přiblížit se k Bohu je možné právě a jedině jako duše, a ne s pomocí těch či oněch tělesných pohybů a tomu podobných činů. Vrstva hmoty v «mnohovrstevném pirohu» mnohorozměrného prostoru je přece objemově velice malá — ve srovnání s celým «pirohem» Absolutna. Proto má proces praktického studia Boha na zřeteli poznání a osvojení všech vrstev mnohorozměrnosti, s důrazem na ty jemnější a nejjemnější. Vždyť Bůh v aspektu Prvotního Vědomí (Tvůrce) je právě Nejjemnější ze všeho, co existuje ve vesmíru. Proto jsou tréninky, podobné těmto s energopoli vodičů, v počátečních etapách velice užitečné.

Snad sis dnes nevzala podprsenku?!

Sluníčko hrálo stále silněji. Konečně jsem už dokázala chodit bez čepice a s rozepnutou bundou. Je pravda, že mi to «přikázali» udělat, jinak bych dál chodila navlečená jako «cibule». Čím je větší horko — tím je mi lépe.

Vladimír už si bundu sundal úplně.

Zavolal mě, abych se připojila k ostatním, aby mohli provést moje «Veliké Zasvěcení» do manter «Murk!» a «Mjau!». Zasmáli jsme se a postavili se do kruhu. Jenom ten manželský pár s námi pořád nebyl ...

Vladimír si mě prohlédl a hned mi přikázal, abych si sundala pulovr... Bundu — také.

Odešla jsem ke svému batohu, abych do něho dala svlečené oblečení. Potom jsem se vrátila. Na mém těle zůstávaly dvě košile a dva svetry, oblečené jeden na druhý. Vladimír na mě znovu pohlédl kriticky.

— Doufám, že na sobě nemáš syntetiku? A po odmlce: — Snad sis dnes neoblékla podprsenku?!

Aňa s Larisou, jak bylo vidět, se podivily ještě více, nežli já.

— No ona není syntetická a vůbec mi nepřekáží, — ospravedlňovala jsem se.

Aňa s Larisou se začaly rozpačitě ospravedlňovat, že když se o mě staraly, nevšimly si toho a ani je nenapadlo o tom přemýšlet: vždyť k čemu ji potřebuji?

— Svlékej! — smály se. — Bůh miluje nahé ženy!

Vladimír se na mě díval a usmíval se.

— Nic nesmí překážet rozšiřování anáhaty.

Nesmíme mít žádný stísňující oděv!

— A «společenská potřeba»? — namítla jsem.

— Tohle je dokonale nepotřebná «potřeba». Právě tak je to i s punčocháči a botami na vysokém

podpatku. Vždyť jaká spousta žen si už zničila zdraví kvůli podobným «společenským potřebám»!

Otočila jsem se a trochu v rozpacích si svlékala podprsenku, vzpomínala jsem přitom na svoje obvyklé boty na deseticentimetrových podpatcích, ve kterých jsem v předchozích létech běhala po diskotékách po dlouhém pracovním dni ... Jaké to bylo mučení!...

— Duchovní srdce se musí volně vylévat z hrudního koše, nesmí tomu nic bránit! Cítíš, jak ses teď rozšířila vědomím, jak se ti začalo lehce dýchat?

Ano, skutečně jsem se začala cítit svobodněji! Mimovolně jsem se napřímila, narovнала ramena.

... Sluníčko něžně zalévalo mýtinku svým světlem a teplem.

S veselým patosem mě začali «zasvěcovat do manter».

— Zkoncentrujeme se ve vrchní čakře a poté se po předním meridiánu rychle spouštíme do spodní — múladháry. Bez přerušování pohybu hned zase po sušumně — nahoru. Potom — nazpátek po té samé trajektorii. Při každém takovém cyklu — pronášíme nahlas: «mjau!» (se zesíleným důrazem na «ja»), ale pocítujeme přitom zvuk v meridiánech.

Vladimír demonstroval cvičení a přitom pohyby těla napomáhal posunování energie.

— Je to výborný způsob rychlého pročištění předního a zadního meridiánu. Přípravuje k práci s «mikrokosmickou orbitou». Je pochopitelně nutné takové «mjau!» opakovat mnohokrát za sebou.

Zeptala jsem se:

— **Ale proč právě «mjau»?**

— **No, vyzkoušej to s «haf!».**

Zasmáli jsme se. Ano, s «haf» by to bylo, mírně řečeno, trochu složitější.

Potom jsme se pustili do mantry «Murk!».

— **Zkoncentrujeme se vědomím v múladháře a svádhstháně. Poté zvedáme energii vědomí po předním meridiánu, při tom se cítíme jako blažená kočka, která se právě nahřála na radiátoru topení a teď se v blaženosti protahuje. — A předvedl to, s požitkem «murkal» a protahoval přitom hlásku «r».**

Když se Vladimír přesvědčil, že to správně provádím, nechal mě, abych pokračovala v «murkání» samostatně. Aňa dodala, že se právě o takovou blaženou radost můžeme dělit s okolím. A také můžeme mantru používat k odstraňování únavy.

Tato mantra opravdu vyvolávala pocity sladkého probuzení po dobrém spánku, mně se dokonce zúžily oči požitkem. A tak jsme chodili po mýtince a «murkali».

Posadila jsem se na trávu, abych si odpočinula a zapsala si do svého zápisníku o mantrách. Když jsem skončila s psáním, přišel Vladimír; rozhodl se pokračovat v tématu nadbytečných částí garderoby:

— **Oblečení musí být, pokud možno, lehké. Do té míry — aby je tělo vůbec nepocíťovalo. Abychom díky tomu mohli lépe pocíťovat Boha.**

— Nemám ráda, když na mě lidé zírají! —
zamumlala jsem.

Vladimír odpověděl velice jednoduše:

— Krásu musíme dávat! Je to jeden z projevů té lásky, kterou od lidí očekává Bůh. Krása — zjemňuje, naplňuje zjemnělou silou! Krása, jak je známo, spasí svět! Ale je pochopitelné, že vždy a všude musíme dodržovat obezřetnost. Víc než to: obezřetnosti se přitom právě musíme učit! Bylo by například nesprávné — vystavovat se nebezpečí, tím, že «budeš lákat» svojí krásou primitivy.

Mé vlastní krásy se to sice netýkalo, ale to, že mi připomněl jednoho z mých oblíbených spisovatelů — Dostojevského, mě přimělo, abych se odmlčela a zamyslela se. V té chvíli jsem si ještě vzpomněla na jedno vzletné vyjádření, ale už Čechova: «V člověku musí být všechno překrásné: tvář, i oděv, i duše, i myšlenky!».

Přemýšlela jsem o tom, že když Bůh povoluje chodit maximálně odhaleně, — pak zmizí dlouhé sukně a uzavřené halenky! Ale v té chvíli Vladimír řekl:

— Jenom opakuji, že není třeba být výstřední. A — předvádět krásu svého těla představitelům guny *tamas*.

Potom pokračoval:

— Ale já, když jsem tenhle rozhovor započal, jsem neměl na mysli erotické téma, i když je také velice důležité, a je výborné, že jsme si o něm «promluvili». Chtěl jsem jenom zdůraznit, že pro úspěšné

zdokonalování prostřednictvím meditačních technik je velice důležité pocíťování *svobody*. Nesmíme být zaneprázdnění nedokonalými věcmi a obavami. Nesmíme pocíťovat «utiskování» někým, připomínat si, že si «mě neváží», «neuznávají mě», «pronásledují» a tak dále. Abychom se takových stavů zbavili, existuje systém psychické autoregulace, který jsme vypracovali. Ale pocíťování *svobody* je také těžce dosažitelné «mezi čtyřmi stěnami» městských bytů a kanceláří. Na rozdíl od přírodních prostranství, na kterých, jak sama vidíš, jsme rozvíjeli sebe a teď pomáháme tobě. To samé platí i o tísnícím oblečení, které narušuje krevní oběh, brání pohybu a překáží normální funkci čaker. Nejlepší ze všeho, o čemž se sama můžeš přesvědčit, je meditovat úplně bez oblečení. Pochopitelně — s přihlédnutím k počasí a sociálním faktorům, o kterých jsme už mluvili. Na duchovní Cestě se praktikant musí snažit odstranit, setřít, rozpustit všechny obaly kolem svého «já» — aby ho postupně úplně «rozpustil» a směřoval ke Splynutí s Bohem. Jedním z takových obalů může být i oděv, dokonce, i pokud to posuzujeme ze symbolického úhlu pohledu. Ale ještě jednou zdůrazňuji, že je nutné se přitom vyhýbat «přehmatům», tak jako ve všem ostatním. Ted' například vidíš, že všichni pracujeme oblečení.

Nemohu tě milovat takovou — ve vší úplnosti!

A potom jsme šli k Ladě.

Její *místo síly* bylo nedaleko, sto metrů od naší mýtiny — v lese, mezi vysokými borovicemi. Tam byla energetika úplně jiná. Vladimír nás na to upozornil, doporučil nám, abychom procítili změny, až budeme protínat hranici. Právě v té chvíli jsem ji objevila. Byl to takový pocit, že se mi začalo snadněji dýchat, mohla jsem vzduch vdechovat plnou hrudí a vystupovat celou svojí šířkou daleko za hranice těla.

Vladimír potom říkal, že na tom místě duchovní srdce samo od sebe nabývá ohromných rozměrů.

Ušli jsme ještě několik metrů a zastavili jsme se. Pozorně jsem sledovala svoje pocity. V určité chvíli začalo být pocitování okolního prostoru skutečně... intenzívní. Vladimír řekl, že je to Lada. Tiše se usmíval. Pokud podobné pauzy vznikaly — chápala jsem už, že Vladimír *poslouchá*.

— Lada ukazuje na tvoji hlavu, není spokojená s tvou «vrchní bublinou vnímání». Říká, že tě nemůže milovat takovou — ve vší úplnosti.

Cítila jsem se jako maličké koťátko, které čekalo smetánku, ale místo toho na něj vylili kbelík vody. Nemůže mě milovat? Je to tak strašné?!

Když Vladimír uviděl výraz v mém obličejí, zasmál se a znovu mě políbil na tvář.

No, myslím si, určitě mě jen straší. Ale Svatý Duch by mi přece neřikal něco jen tak bezdůvodně! Bez ohledu na to, kolik legračních hledisek v tom může být, musím tato slova brát vážně. To znamená, že se musím stát takovou, aby mě Lada už mohla milovat ve vší úplnosti. A jak také jinak?!

Vladimír se mě zeptal: jestli se teď chci vrátit na předchozí místo — nebo zůstat tady, s Ladou? Nakonec jsem se rozhodla, že zůstanu.

Chodila jsem po cestičce na tom místě, kde jsem zvláště intenzívně pociťovala Ladu, a pokoušela jsem se samostatně zachytit alespoň nějakou myšlenku, nějaká slova, která mi Ona chtěla povědět: čemu věnovat pozornost, jak se napravit?

Zoufale jsem se přehrabovala ve své minulosti, pokoušela jsem se rozpoznat ty svoje hříchy, kvůli kterým stav «vrchní bubliny vnímání» byl natolik «zpustlý», že dokonce i taková intenzívní práce na *místě síly* Manuela přinesla jen nepatrné změny.

Konečně se mi začalo zdát, že se určité myšlenky zvláště vyčlenily — a zapsala jsem si je do notesu.

Pocítila jsem trochu úlevu a vrátila jsem se k ostatním.

Vladimír se mě na nic neptal. Seděl na kládě a naslouchal Bohu.

... Potom se projednávalo téma, jak mě pomoci při očišťování mé «vrchní bubliny vnímání». Vladimír navrhl, abychom se zítra vrátili na to samé místo. Ale jako vždy při přijímání důležitých rozhodnutí, požádal o požehnání Boha.

— Lada je tady. Schvaluje tento plán.

«*Teorie čurání*»

Před zastávkou mě Vladimír najednou upozornil na to, že ... málo čurám. Všichni ostatní chodí kvůli tomu do křoví dost často, ale já, prý, — skoro nikdy. A při té příležitosti mi k tomu přednesl celou přednášku a nařídil, abych si ji tak i zapsala: «Teorie čurání».

Čurání rozdělujeme na:

Obligátní (to jest, nezbytná) a fakultativní (nikoli nezbytná pro všechny současně, individuální).

Obligátní čurání se vykonávají před začátkem meditační práce nebo, například, před delší cestou, a před spaním. Skrupulózní vykonávání obligátních čurání učí člověka žít podle principu «je třeba!», a ne podle principu «chci! nebo nechci!» Duchovní Vojín musí žít jenom podle principu «je třeba!». Kdo nezvládl správnou praxi čurání — o tom není možné říci, že se už naučil správně značit svou životní cestu.

Nevyprázdňovaný močový měchýř odtahuje indrije vědomí, působí podobně jako nepohodlné oblečení, které škrtí tělo. A nemůžeme pocít'ovat *svobodu* a plnocenně milovat Boha, pokud nebudeme včas čurat, v souhlasu s uvedeným pravidlem!

Všechno tohle pronášel s lehkým žertovným patosem, a udržoval přitom vážný výraz tváře. A všichni ostatní naslouchali a rozšiřovali se z anáhat nadšením.

Jakékoliv vzájemné vztahy mezi základními členy Vladimírovy skupiny vždy probíhaly právě na takovém emocionálním podkladu — otevřeném, něžně milujícím, prosyceném nevtíravou péčí jednoho o druhého, a teď — i o mě.

Oni také vždy hodně žertovali a smáli se — bez ohledu na drsné životní podmínky jak z materiálního, tak i z politického hlediska.

Vyprávěli mi, že jedním z témat Vladimírových žertů v minulých létech často byly, jak to nazýval, «hry na náboženství» dospělých lidí — v těch jakoby «duchovních» školách, kde je opravdová práce, kterou od nás očekává Bůh, zaměňována přidělováním zvláštních manter a nových cizokrajných jmen, kde nosí speciální «mnišské» oděvy nebo účesy.

Smál se tomu všemu a začal sám sebe před nejbližšími přáteli nazývat — Murkou: v souhlase s jím vymyšlenou «mantrou kočičí blaženosti» «Murk!».

Kát'a jednou ve smíchu řekla, že se to jméno k němu velice hodí: on také přece Murka je. Vždyť, ať je jakkoliv těžko, on jen několikrát «murkne», aby očistil a vyrovnal bioenergie uvnitř těla a kokonu, — a noří se vědomím do Vědomí Boha. A tam je Blaženost. A tu Blaženost on dává druhým.

Bůh je v něm, a on je v Bohu. On to realizoval.

* * *

Za nějaký okamžik jsem začala cítit, že se moje hlava brzy rozskočí, dokonce i pohybovat s ní začalo být bolestivé. V té chvíli jsem se začala obviňovat za to, že jsem tak špatně pracovala a že jsem vůbec dokázala za tak krátký čas současného vtělení natolik neodpustitelně sama sebe zanedbat!

Ale přišel Vladimír a začal vysvětlovat, že po takových léčivých trénincích, jako byl dnešní, se existující problémy zpočátku mohou zhoršovat — předtím, nežli zmizí.

Potvrdila jsem mu, že mě bolí hlava a ulehčeně jsem si oddechla: to znamená, že je to zřejmě pozitivní příznak.

Večer pro mě bylo velmi těžké usnout kvůli bolení hlavy, a také kvůli přání okamžitě a maximálně vyčistit svoji «vrchní bublinu vnímání». A momentálně to nejlepší, co jsem ze svého pohledu mohla udělat, bylo... kát se. Přebírala jsem znovu v paměti všechny urážky, jak vlastní, tak i způsobené druhým, všechny svoje požadavky a obvinění, všechna ta přání, která byla zaměřena proti principu Lásky a přiměřeně k tomu přinesla jenom bolest a rozčarování. Pokoušela jsem se znovu a znovu procházet těmito situacemi, teď už ve správném emocionálním stavu... Potom jsem začala znovu

pročítat knihy, pokoušela jsem se mluvit se Svatým Duchem, zaposlouchávat se do Jeho odpovědí — do té doby, dokud jsem se necítila úplně vysílená. A až pak jsem usnula.

«Písečné energie» a kutálení na planetě Zemi

Ráno mě Aňa upozornila, že mám oči světlejší. Upřímně se radovala, když si prohlížela můj obličej. A hlava... už mě víc nebolela! Bylo vidět, že jsem se opravdu zbavila hromady harampádí a smetí, kterou jsem v ní měla.

... Vrátili jsme se na *místo síly* Manuela. Bylo třeba upevnit všechny předchozí dovednosti. A Vladimír k tomu ještě doplnil, že «pitvat» a čistit můžeme i nohy — tak jako sušumnu nebo střední meridián.

Stáli jsme u táboráku a meditovali. Občas Vladimír a ostatní přikládali na oheň suché větve a různé smetí, pocházející od lidí: kousky polyetylenu, plastové láhve. Vyčištění jakéhokoliv pozemku v přírodě, kde jsme se zastavili a rozdělali oheň, od

takových nečistot, bylo pokaždé přirozenou činností celé skupiny.

Udivilo mě, že do ohně házeli i skleněné láhve: vždyť přece nehoří!

— No, — vysvětlil Vladimír, — je dobré očistit přírodu i od skla. Jestliže ty láhve nezničíme — nějaká opilá parta je začne rozbíjet. A od ostrého skla si potom mohou poranit tlapky různá zvířátka. Skleněné láhve se v dobrém ohni úplně roztaví. Ale v žádném případě nesmíme do ohně házet skleněné láhve uzavřené: vybuchují jako granáty, — a střepy odletují ohromnou rychlostí na všechny strany.

Ale i celkově je s ohněm třeba zacházet opatrně, — pokračoval. Velice nebezpečné je například zapalovat oheň v suchém počasí na rašeliništích. Nebo — ve smrkovém lese, pod velkými smrky: staré jehličí začne doutnat, jako rašelina. Takovým způsobem můžeme zahubit spoustu rostlin. Ale vždyť každá z nich je živá bytost, v každém rostlinném těle je rozvíjející se, dosud maličká duše. Zbytečným ničením rostlin, právě tak jako živočichů, — škodíme Evoluci. A také — kazíme vlastní osud. A ještě — zvláště na jaře — je třeba se vyvarovat zapalování suché trávy. Od takzvaných «jarních vypalování» hyne spousta rostlin a živočichů. Domněnka, že vypalování trávy je prospěšné, je kolosální chyba. Říkají, že prý, je popel hnojivo. Ale vždyť půda se neskládá z popela, ale z tlející organické hmoty! Představte si například černozem. Copak se skládá z popela? Tím, že ničíme

suchou trávu, půdu právě ochuzujeme! Kdo tohle není schopný pochopit — na takové musíme pohlížet jako na slabomyslné!

Toho dne jsem si nezbytně musela upevnit probraný materiál. Znovu jsem poprosila Manuela o pomoc a začala jsem pracovat.

Poněvadž mám dobré předpoklady k takové práci s vytvářením obrazů, moje fantazie se rozjela naplno. A místo koštěte jsem si představila ohromnou vrtačku, kterou se vrtají skály, vytvořenou ze světla. Rozumí se, že ta vrtačka byla «kouzelná» a «sluneční». «Provrtávala» jsem s ní celé tělo. V určité chvíli se mi dokonce zdálo, že mi přišel na pomoc nejen Manuel, ale i Chuanito, Ježíš a, jak se zdá, Lorenz... I když to mohly být jenom moje fantazie.

Samotný fakt, že jsem zjistila efektivnost takového používání obrazů v léčebných záměrech, se mi zdál úžasně zábavný. V duchu jsem se smála a vymýšlela stále nové formy pitvání a pročišťování «vrchní bubliny vnímání». A tak místo násady od koštěte používám ostré kopí, jehož špicí propichuji vstup do lebky. Poté — otáčím energii podél kokonu, podél meridiánů, promývám celé tělo «mořem Božského Světla».

... Unavená a spokojená jsem se vrátila k táboráku.

Vladimír mě prohlédl a řekl, že oblast višuddhy už zesvětlela. Ale také si všiml, že v oblasti krku na levé straně teď začala být vidět nevelká temná skvrna.

Dříve ji nebylo možné uvidět kvůli všeobecnému znečištění čakry.

... Už první den po příjezdu mi řekl, že na mě vidí temná místa v hrudní oblasti a v krku, jestli tam nemám problém? Velice jsem se tehdy podivila, protože jsem tam pozorovala jakési bezvýznamné popíchnutí.

A teď jsem se dozvěděla, že je moje čakra višuddha — velice znečištěná! Ale vždyt' přece na tom místě, na které ukazoval Vladimír, mi zjistili uzliny, dokonce odebírali biopsii, i když onkologické změny nenašli. A teď se ukazuje, že to mohl být začátek opravdu vážné nemoci!

To temné místo Vladimír doporučil spalovat obrazem ohně.

Vzala jsem obraz maličkého ohýnku na dlaň a přiložila ho k nemocnému místu.

Ale ukázalo se, že to není příliš účinné, když to Vladimír prohlédl, navrhl jiný způsob: představit si, že zadní strana těla je kolmá horská stěna, a za tou stěnou je rozměrově nekonečná propast; je třeba se do ní vylít z anáhaty veškerým vědomím, splynout tam s Božským Světlem-Ohněm — a působit na svoje tělo právě z takového stavu.

Ale tohle mi šlo ještě hůře: nedařilo se mi už tak snadno slévat se s Bohem. Je možné, že se mi na několik vteřin podařilo pocítit mimořádnou blaženost, ale hned se zase ztrácela.

Tehdy mě Vladimír vzal na místo, kde cestičku pokrýval zářivý oranžově žlutý, očividně velice čistý

písek. Řekl, že tento písek disponuje mimořádnou energetikou a doporučil mi, abych vzala světlo toho písku na dlaně — «vylévala» ho na obličej, krk, přední meridián, na konkrétní místo, které léčím.

— Složitější je zbavit se takovýchto podobných patologií, když už jsou umístěny i na materiálním plánu. Jestliže jsou dosud jenom na nemateriální úrovni, je možné se jich rukama vědomí zbavit hned napoprvé. Ale pokud už jsou na materiální — pak je nezbytné vynaložit nesrovnatelně více úsilí.

Začala jsem provádět úkol. Ale po deseti minutách jsem se rozhodla, že je třeba účinek něčím zesílit. Poprosila jsem o pomoc Manuela a použila jsem obraz plamenometu. Potom jsme s Manuelem zvýšili počet plamenometů a intenzitu jejich práce...

... Nikomu jsem o těchto nových technikách nepovídala. Ale šla jsem se ukázat s němou otázkou: «Tak jak?». A konečně jsem uslyšela, že temná místa už skoro žádná nezůstala, jenom úplně minimálně.

— Ted' — odpočívej! Potom to dokončíš.

Vladimír mi navrhl novou relaxační meditaci — «kutálení na planetě Zemi»: je třeba pocítit sama sebe jako malé tělíčko na ohromné planetě, na které... se kutálíš v kosmickém prostoru. Potom — protáhneš ruce vědomí do hloubky Země, zkoumáš ji, miluješ... Mezi rukama je anáhata. Ruce vycházejí z ní. Když na počátku ponoříš ruce vědomí, je velmi jednoduché se *tam* ocitnout, mezi dlaněmi. A duchovním srdcem v hlubinách tohoto

prostoru můžeš, konkrétně, prozkoumávat jeho ticho...

Odpočívat takovým způsobem — bylo výborné! Viděla jsem nejen Zemi, v jejíž hlubině jsem se pokoušela rozplynout, ale i hvězdy, kosmické dálky...

... Později jsme u táboráku pokračovali v rozhovoru. Vladimír s námi nebyl, jenom Aňa, Kát'a a Larisa. Bavili jsme se o emocích, které konkrétně souvisejí s čakrou višuddhou. Chtěla jsem si to maximálně upřesnit, abych věděla, na čem mám pracovat, z čeho se kát? Ukázalo se, že od této čakry jsou odvozené emoce urážlivosti, nespokojenosti, sklíčenosti.

Když přišel Vladimír, povídali jsme si právě o možnostech léčení páteře jinými způsoby, nežli meditativními. Počkal, až ukončíme téma, potom ke mně přistoupil a začal velice pozorně prohlížet mojí višuddhu se štítnou žlázou. Žádné zbytky patologie tam nedokázal najít.

«Pedagogické praktikum»

Byli jsme znovu na *místě síly* Manuela.

Tentokrát mi Vladimír přikázal — kvůli tomu, abych si ještě trvaleji zapamatovala osvojený materiál — abych absolvovala «pedagogické praktikum». Měla jsem konkrétně sehrát roli lektora, a všichni ostatní — role žáků. Jenom Vladimír od nás odešel — aby mě nepřiváděl do rozpaků svojí přítomností.

Samozřejmě se mi na začátku «sevřelo srdce». Ale protože jsem takhle «nevystupovala» poprvé, tak jsem — s troškou přemáhání — vyprávěla o svých pracovních zkušenostech s čakrami krku a hlavy. Všichni moji «žáci» přičinlivě prováděli cvičení.

Potom mě všichni vychvalovali. Jediná připomínka k tomu byla, že když se obracíme k posluchačům, nesmíme používat vykání nebo tykání, ale zájmeno «my». Například, *my* se vyléváme z anáhaty, *my* se sléváme s konkrétním Svatým Duchem.

Proč? Proto, vysvětlil Vladimír, že, jestliže říkáme «ty» nebo »vy», posluchači musejí provést myšlenkovou operaci: «ty» nebo «vy» — to znamená «já». Ale pokud použijeme zájmeno «my» — není taková operace potřebná, a přijímání informace probíhá mnohem jednodušeji a přirozeněji.

A navíc, pokud v podobných situacích budeme používat zájmena «ty» a «vy», bude to znamenat (vědomé nebo nevědomé) stavění sama sebe do protikladu vůči tomu, kdo ti naslouchá. Tato zájmena jsou rozdělující. Ale «my» je sjednocující. A láska, kterou v sobě musíme rozvíjet, — to je sjednocení.

V tomto ohledu by bylo pro všechny užitečné, kdyby si povšimli jedné z důležitých zvláštností polského jazyka. Poláci neříkají «ty» nebo «vy». Místo toho používají obrat, který nutí dívat se na situaci právě očima společníka. Například, neřeknou tam: «Táňo, musíš udělat toto a toto!». Ale řeknou: «A nemyslí si Táňa, že by pro ni bylo zajímavé jednat takto a takto?».

... Nevím: jestli byla doopravdy moje výuka tak výborná, nebo mě jednoduše chtěli podpořit, — ale vrátila jsem se k táboráku s pocitem, že jsem zkoušku složila na «výbornou».

Vladimír měl ze mě také radost. A já jsem si konečně mohla «srovnat sebevědomí».

... Stáli jsme u ohně, když Vladimír najednou řekl:

— Marie Magdaléna přišla... Dříve k nám nepřicházela. Vypráví, že dosáhla Dokonalosti v následujícím vtělení po tom, které je nám známé. Ještě říká, že k tobě přijde pokušení přibližně za měsíc. Pokušení — vzdát se Cesty... To mi také říkala v tajnosti Lada, — dodal Vladimír. — Ale Marie si myslí, že teď už je možné ti o tom říci.

— Pokud vydržíš tu zkoušku, — pokračovala Ona, — pak se ti koncem léta otevřou ještě mnohem širší perspektivy růstu...

«Nu co, — přemýšlela jsem. — Zkoušky jsou nezbytné.» Věděla jsem to a nedivila jsem se. I když taková forma upozorňování na ně — mě trochu

děsila. V té chvíli jsem si začala vzpomínat, jakými zkouškami procházel Vladimír...

Ale je třeba přijímat Vůli Boží. Vždyť před Ním se nikam neschováš!...

... Následující cvičení mi začala vysvětlovat Aňa. Musela jsem se naučit pročišťovat přepážku mezi sušumnou a středním meridiánem.

— Na začátku pročistíme jaksepatří sušumnu: čistíme ji «kartáčem na mytí lahví» s mýdlovou pěnou, seshora dolů. Můžeme přidávat i další dostupné prostředky. Potom ji zaplavíme tekutým světlem.

Dohlížela na moji činnost uvnitř mé sušumny, čas od času mě poopravila: že, prý, trochu zůstalo v oblasti pánve nebo v krku.

Poté jsme přešly k pročišťování samotné přepážky.

— Představíme si střední meridián jako velkou průhlednou zkumavku bez dna. Vejdeme zároveň do ní zespodu, a do sušumny — seshora. A začínáme čistit přepážku oběma rukama zároveň — do úplné průhlednosti po celé výšce.

Aňa dohlížela, opravovala, napovídala.

Dařilo se mi *vidět* zatemnění právě v těch místech, ve kterých jsem dříve pocítovala nepohodlí...

* * *

Musela jsem už brzy odjet. Vladimír mě prosil, abych si po návratu domů všechna cvičení opakovala — abych nejen nezapomněla získané dovednosti, ale abych je naopak upevnila, posílila. A naléhal, abych se nezapomínala neustále zaměřovat na pomoc mých nových Božských Přátel-Učitelů.

Ano, teď už se mnou vždycky budou moji milovaní Učitelé! Teď už nejsem sama!

Stala jsem se Mahádublem

A znovu jdeme k Ladě.

Po cestě mi Vladimír ukázal novou meditaci — vytvoření vlastního Mahádublu.

— Při tom je důležité pociťovat svůj obličej a ruce. Nohy Mahádubly nemívají, jedině snad, pokud je nezbytné je na čas speciálně vytvořit. Ze stavu Mahádublu se teď díváme na zemi, rozšiřujeme se nad prostory duchovním srdcem, dotýkáme se moře! Postupně budou možnosti konat ve formě Mahádublu, vzrůstat. Potom bude možné vytvářet svoje Mahádubly daleko od svého těla.

Dařilo se mi to velice skvěle! Zvlášt' — když jsem se naučila pociťovat v Mahádublu vlastní obličej.

Musíme začínat tak, že vycházíme z anáhaty dozadu, — zdůraznil Vladimír.

Pociťovala jsem se teď nad borovicemi a dívala se odtud na moře. A rozlévala jsem se Světlem a Láskou nad prostranstvím, objímala jsem lesy, pole, moře!... Je pochopitelné, že se mi ještě nedařilo dělat to tak, jako to dělali ostatní, ale doufala jsem, že se to jednou dokážu naučit.

Vladimír si všiml člověka, který šel opodál, a upozornil mě, abych nezačala dělat nějaká neobvyklá gesta. Vladimír v tom byl vždycky obezřetný. Zase mě to trochu zarmoutilo: vždyť se musíme schovávat před cizími lidmi, jako bychom dělali něco zločinného...

— Zločinci nejsme my, ale oni... (Já nemám na mysli toho konkrétního člověka, ale ty, kdo bojují proti Bohu). Oni — vždy bojovali a budou bojovat proti takovým, jako jsme my... — pokračoval Vladimír v mojí myšlence. — Ale vstupovat s nimi do otevřeného boje... — tím přece dílu nepomůžeš. Pročpak Ježíš o takových říkal, že nevědí, co činí? Oni jsou prostě ještě mladé duše, ale už skoro beznadějně zkažené, a takové konfrontací nenapravíš...

... Konečně jsme přišli k *místu síly* Lady.

S nadějí jsem se k Ní vrhla: «Tak jak — je to teď se mnou už lepší?!».

Vladimír reprodukoval odpověď:

— Lada říká, že tě minule «postrašila» kvůli tomu, aby urychlila proces tvojí změny... Říká, že jsi osvědčila svoji připravenost a schopnost se změnit a že se úspěšně očistí uje tvoje karma.

Vladimír naslouchal Ladě a pokračoval:

— Ona říká, že Bůh nám všem děkuje za vykonanou práci. Ale že ty budeš přesto mít překážky na Cestě, které je naprosto nezbytné překonat... Všichni ti budou pomáhat při každém tvém kroku, ale při tom si uchováš svobodu vůle. Lada říká, že pokud sejdeš ze stanovené Cesty, — bude Ona plakat, ale nebude si na tebe stěžovat... A nikdo tě nebude trestat, protože se potrestáš sama. Amen...

— Víš, co znamená «amen»? — dodal za sebe Vladimír.

— Ať se tak stane!

Přikývl.

... Ještě dlouho jsem chodila po cestičce, procházející *místem síly* Lady. A mluvila jsem, mluvila jsem sama se sebou... To se rozumí, že bych potrestala sama sebe! O tom jsem vůbec nepochybovala! Byla jsem připravená na cokoliv, jen abych se nemusela vracet do té prázdné a nesmyslné existence, ve které jsem žila předtím, než jsem se seznámila s Vladimírovými knihami. Pak už by bylo lepší — vůbec nežít!

Moje panika se postupně uklidnila. Zapsala jsem si do notesu přicházející myšlenky a nápovědi,

poděkovala jsem Ladě a vrátila se k Vladimírovi a ostatním, kteří na mě čekali.

Vladimír znovu seděl na kládě. Zeptal se mě, jestli *vidím*, jak je teď velké moje duchovní srdce?

Rozhodla jsem se být skromnější a odpověděla jsem, že — několik metrů.

— Ale vždyť si vymýšlíš! — rozesmál se Vladimír.

A potom dodal:

— Potřebuješ si *rozvinout sebepocit'ování* ve stavu maximální rozlitosti vědomí. V tom ti pomůže, když si přivykneš na život ve stavu Mahádublu.

Poprosil Aňu, aby mě ukázala, jak si můžeme procvičovat páteř na kmeni poraženého stromu, a sám odešel k táboráku.

Aňa vybrala vhodnou kládu, sedla si na ni zboku, a poté začala pomaloučku sklouzávat dolů a dopředu, a zlehka přitom pohybovala tělem doleva a doprava. Opakovala jsem to. Velice skvělé! Trnula jsem blažeností...

Psychiatrie materialistická — a duchovní

Zbýval nám ještě nějaký čas do příjezdu vlaku. A protože jsme ho nemohli utrácet nadarmo, navrhl

Vladimír, abychom se s ním prošli a znovu si pohovořili o medicíně.

Začal mluvit, ale najednou... se zadrhl v půlce slova:

— Manuel mě «zabrzdil». Říká: «Táňa už tohle všechno zná. Obrat' list!»

Bylo tak skvělé dozvědět se, že Svatý Duch poslouchá a účastní se dokonce i těchto našich rozhovorů!

Jak se mi teď chtělo zbavit se všech překážek, které mi brání vnímat Svaté Duchy — tak, jak to umí Vladimír! Vždyť Oni jsou pro něho právě tak skuteční jako vtělení lidé! Žije skoro neustále v jejich společnosti! A bylo možné pozorovat, jak čas od času přepíná svoji pozornost mezi kontaktem s námi — a kontaktem s Nimi! Bylo to takové, jako snadno přepnutelný kontakt mezi dvěma skupinami lidí za pomoci současných prostředků operativní telekomunikace!

... Rozhodla jsem se dotknout tématu psychiatrie. Vždy mě velice přitahovalo, ale když jsem se dozvěděla, že prakticky ani jedno psychické onemocnění materialistická medicína není schopná vyléčit, jenom tlumí příznaky, vzdala jsem se výběru této profese.

Vladimír odpověděl:

— Ano, pomoci psychicky nemocným lidem s použitím materialistické psychiatrie není vážně skoro možné. Co se týče konkrétně schizofrenie, musíme se především ujistit o správnosti stanovené

diagnózy. Vždyť například v «sovětské» době bylo lékařům psychiatrům předepsáno prohlašovat za schizofreniky nejen lidi nábožensky založené, ale i jednoduše ty, kteří se chtěli dobrovolně a samostatně učit ten či onen východní cizí jazyk...

Zeptala jsem se na dětskou psychiatrii.

— Děti s psychickými úchylkami, například, se sklonem k pyrománii, se silně projevenou agresivitou, je lepší izolovat od společnosti, pod zdravotnickým dohledem, pochopitelně. Protože jsou to budoucí zločinci. Ale takové jevy, jako je autismus, se odstraňují snadno — prostřednictvím očištění čaker a rozvinutí anáhaty.

Postěžovala jsem si na těžkosti zápočtů, kdy jsem musela mít v hlavě hromadu klasifikací a podklasifikací psychických onemocnění.

— Ano, označování slovy těch či oněch forem takového druhu poruch je prostě jen «způsob jak mluvit», jak se vyjádřil Juan Matus. A sama materialistická psychiatrie je především způsob rozvíjení nadřazenosti u psychiatrů!

Vždyť si zvykají dívat se «zvysoka» na každého druhého člověka, stanovují všem «diagnózy».

Vladimír se trochu zamyslel a pokračoval:

— Kdysi se mi podařilo se seznámit se statistickými údaji o četnosti psychických onemocnění mezi lékaři. Ukázalo se, že na prvním místě jsou právě psychiatři. Existují, pochopitelně, i ti psychiatři, kterým se podaří «obstát» před pokusem rozvinout v sobě tuto neřest. Ale stejně je

třeba současnou málo užitečnou psychiatrickou diagnostiku výhledově nahradit diagnostikou Božskou, to znamená, hodnotit každého člověka tak, jak ho hodnotí Bůh! Mám na mysli několik paralelně existujících systémů psychotypizace, beroucích v úvahu především psychogenetický věk, a zároveň objevení zásadně důležitých neřestí duše každého pacienta. Jenom na tomto základě bude možné provádět konkrétní kreativní diagnostiku, umožňující nejen «lepit nálepky», ale s pochopením mechanismu probíhajícího procesu, — léčit a uzdravovat.

Vladimír se chvíli odmlčel a potom začal znovu mluvit:

— Tuhle myšlenku můžu zformulovat ještě jinak: nezbytný je přístup ke každému člověku z evolučních pozic. Pak se rázem stane pochopitelným, že mnohé případy slabomyslnosti vůbec nejsou nemocemi, ale jsou to jednoduše raná stádia rozvoje myšlenkových schopností konkrétních evolučně mladých duší, že epilepsie je často vyvolána přivtělením běsa (primitivního ducha — člověka nebo zvířete) do těla nemocného, že příčinou paranoidních a mnohých psychopatických změn je nejčastěji pěstování v sobě groteskních etických neřestí, že schizofrenie je obvykle posedlost běsy následkem vážných etických chyb na podkladě intelektuální slabosti... Závěr — abychom byli zdraví, musíme studovat Vůli Boha ve vztahu k nám a učit se žít v souhlasu s ní, a ne s morálkou,

nastolenou náboženskými lžipastýři a různě velkými zločineckými «autoritami».

— Ještě otázka: stala se mi příhoda, že na příjem přišel dospívající, který chtěl skončit se životem kvůli neopětované lásce. Jak je možné pomoci? Co můžeme v takových případech poradit mládeži?

— Ten dospívající musí obrátit pozornost na to, čím by on sám mohl pomoci druhým a čím by se on sám mohl druhým zalíbit, — aby oni sami hledali jeho lásku. Je třeba, aby se každý učil žít v režimu dávání, a ne usilování dostávat a dostávat od druhých! Musíme si uvědomit, že pro většinu dětí je totální egocentrismus příznačný! Právě z toho, konkrétně, pochází i neschopnost představit si sám sebe na místě toho, koho okrádají, koho ponižují, bijí, zabíjejí.

Uslyšeli jsme hlasy racků na obloze, a Vladimír se rázem «přepnul» a navrhl meditaci:

— Hlasy racků vytvářejí pocit prostoru! Můžeme se dívat jejich očima na okolní svět...

Lidská morálka — a pohled ze strany Boha

Když jsme vláčkem projížděli podél velkého močálu, skoro už zasypaného průmyslovým

odpadem, nad kterým kroužila hejna ptáků,
Vladimír nás na to upozornil:

— Proč se tady shromáždilo takové množství ptáků různého druhu? Byla tu místa hnízdění jejich rodičů, tak jako mnoha předcházejících pokolení. Existuje takový zajímavý jev, prozkoumaný zoology: *vtištění* místa svého narození — aby se zvířata mohla po sezónních nebo jiných migracích vracet kvůli rozmnožování právě na ně. To se týká jak ptáků, tak i ryb, vodních savců, i různých bezobratlých. K čemu je potřebují? Aby měli co největší pravděpodobnost najít partnery pro rozmnožování. To je nezbytné pro udržování existence každého výchozího biologického druhu. Přičemž všichni plnohodnotní, to znamená, nejzdravější jedinci, někdy překonávají vzdálenosti tisíců kilometrů, aby našli ten konkrétní maličký kousíček souše, řeky nebo moře! Ptáci se přitom orientují podle magnetického pole Země, ryby — také i podle nejjemnějších odstínů chemického složení vody. A ti jedinci, kteří toho nejsou schopni z důvodu té či oné svojí méněcennosti, ti přicházejí o příležitost najít velké množství potenciálních sexuálních partnerů. Ale ani potom nejsou úplně zbaveni možnosti zanechat potomstvo: když doletí nebo doplavou někam jinam, to znamená, když jednoduše zabloudí, mohou na těch nových místech najít právě takové zabloudivší jedince. Tak mohou vznikat nová ohniska rozšíření uvedeného druhu.

— Proto, — pokračoval Vladimír, — pokud zvířata najednou, poté, co se vrátila zdaleka, zjistí, že je jejich ekosystém narušen, jejich místo rozmnožování zmizelo nebo není možné se na ně dostat, je to pro ně velice traumatické. Představme si sami sebe na jejich místě: vracím se domů po dlouhém putování — ale domov už neexistuje...

Chvilíčku se odmlčel, aby nám dal čas o tom popřemýšlet, a potom znovu pokračoval:

— Toto téma můžeme prozkoumat ještě z jiného úhlu pohledu. Vzpomínám si, že ještě v dětství, na školních hodinách biologie, nás učili, že blízce příbuzná křížení jsou nepřípustná! Jsou prý nebezpečná! Rodí se z nich méněcenné potomstvo! Dokonce i v celé živočišné říši se nic takového neděje! Ale to, jak vidíme, se ukazuje být naprostou lží: v celé živočišné říši převládají právě blízce příbuzná křížení! A vzdáleně příbuzná křížení jsou údělem méněcenných.

Já teď vůbec nehlasám incest mezi lidmi (to znamená, sexuální kontakty s blízkými příbuznými). Ale vždyť existuje jeho zákaz nejen ve «společenské morálce», ale i v zákonodárství některých zemí! A dále ať každý přemýšlí sám: nakolik je oprávněn? Já osobně vidím, že lékařsko-biologické důvody tohoto zákazu neexistují, — shrnul Vladimír.

Nebojíš se «strašného soudu Kristova»?

Při loučení se Vladimír jako vždy měkce usmíval, ale pokoušel se mě žertem postrašit, zeptal se:

— Až příště přijedeš — odvedu tě na «strašný Kristův soud»! Je to hrozné?

— Není: vždyť já už teď vím i z vlastní zkušenosti, že «Bůh je Láska»! A vždyť už jsi mě ty sám s Ním osobně seznámil!

— Dobře! Když je to tak, pak na tebe tady, v našich krajích, čekají setkání s Chuan-Di, Božskými Apoštoly Ježíše Krista, Božskými Sáfii a mnohými Ostatními!

— Přijedu! Můj život je teď — s vámi se všemi!

— Amen!

Schůzky se Satja Sáí

S Aňou jsme večer ještě dlouho rozmlouvaly. Pokoušela jsem se všechno si ujasnit, s důrazem na to, co je podstatné. Vyptávala jsem se na rady ohledně rodičů, přátel... a trápila se tím, jaképak

pokoušení mě může přinutit sejít s Cesty? Například, jakápak pozemská, nestálá, přechodná láska je teď schopná mi zastínit Boha? Jaké útulné hnízdečko nebo materiální blahobyť mi mohou přinést více štěstí, nežli Věčná Láska s Hlavním Milovaným?! To Bohatství, které jsem teď získala, se stalo tím jediným, za co jsem teď chtěla bojovat a kvůli čemu žít!

... Aňa navrhla, abychom šly ráno před mým odjezdem na *místo síly* Satja Sái, které bylo nedaleko od jejího domu. Dodala, že její domácnost má na starosti právě On, něčí domácnost — Adler, něčí — Bábadží nebo Kair... A On — Satja Sái — teď sedí vedle nás a poslouchá.

S radostí jsem souhlasila!

* * *

V ranním svitu jarního sluníčka jsme šly městem. Na náměstí jsem pocítila, jak jsem sama od sebe «vzlétla» nahoru jako Mahádubl. Přiblížili jsme se ke stromu, u kterého jsme Satja Sái pocítovaly zvláště intenzívně. Když jsem to místo patnáctkrát prošla křížem krážem, rozplývala jsem se blažeností. To ráno tam nebylo mnoho lidí, a my jsme se také snažily, abychom nepřitahovaly jejich pozornost.

— Jednou, — vyprávěla Aňa, — jsem *viděla*, jak si Satja Sái hrál s dětmi. Bylo právě po silném dešti, a na cestičku v parku vylezly žížaly. A On se dotýkal

rukama dětských anáhat — a děti ta zvířátka nadšeně zachraňovaly, přenášely je z cesty na travičku.

Navrhla mi, abych zkusila zaplnit sama sebou Mahádubl Satja Sái, počínaje Jeho Obličejem, a poté se ponořit z Jeho Anáhaty dozadu do hlubin mnohorozměrnosti a pociťovat nekonečnost Oceánu Tvůrce...

Z této meditace se mi dokonce zlehka zatočila hlava. Aňa řekla, že je to normální a že se potom naučím «potápět» ještě hlouběji...

Ještě jsme se prošly po náměstí a sešly k řece. Ukázala mi, kde se nacházejí Mahádubly Vladimíra a Adlera... Ale s každou minutou se blížil čas odjezdu.

... Poslední čtvrt hodinu jsme seděly na lavičce mlčky.

A tak tedy, odjíždím.

Jak mnoho mi ještě zbývá udělat, jak mnohému se musím naučit!... A jak je skvělé, že — žiji!

Vlastní hledání míst síly

Když jsem přijela domů, hned následující den jsem se pustila do meditací, které jsem nutně nemusela trénovat na přírodních *místech síly*, ale

mohla je dělat v bytě. Nejvíc ze všeho se k tomu hodila cvičení, které jsem si osvojovala za pomoci Manuela. Aňa mi nahrála speciální anáhatní hudbu — pro slad'ování. Pustila jsem si ji — a hned jsem zjistila, že se mi při ní daří všechny meditace mnohem efektivněji!

... A potom, na prvních vycházkách, jsem se snažila prohlížet místní parky za účelem hledání *míst síly*.

Zpočátku jsem se jednoduše orientovala podle příjemných pocitů, které se hned objevovaly, hned mizely, podle toho, jak jsem se pohybovala na cestičkách v parku.

Takže, na okraji nevelkého srázu, ze kterého se otevíral výhled na město, bylo příjemné vytáhnout se vědomím nahoru nad borovice. Toto *místo síly* zaujímalo všeho všudy jen několik metrů v průměru. A kolem byly pocity úplně normální.

Šla jsem dále, vychutnávala ticho a ranní sluneční světlo.

Když jsem zkoumala jednu z cestiček, začala jsem pociťovat změnu energetiky. Zjevně jsem tu pociťovala Něčí přítomnost. Prošla jsem se po cestě několikrát tam a zpátky — ale nějaké určité závěry o možnostech tohoto místa jsem zatím udělat nedokázala. Ale dále, tam, kde cestičku lemovaly vysoké husté smrky, byly pocity u jednoho z nich mnohem intenzívnější. Bylo vidět, že je to epicentrum tohoto místa. Tady mě začala ze všech stran naplňovat *radost*, která se zvedala z

mnohorozměrných *hlubin*. Chodit tady bylo velice lehké, nohy jsem skoro necítila. Začala jsem zkoušet cvičení, která jsem nacvičovala u Manuela. Ale v určité chvíli mi přišla na mysl myšlenka, která zjevně nebyla moje, že je třeba se *zaposlouchat* a dělat ne to, co jsem nacvičila předtím, ale to nové, co se začne projevovat tady a teď.

Poslechla jsem. A tehdy se mi pod nohama objevily koule ohni podobného bílého Světla. Začaly pomalu plout nahoru skrz moje tělo.

Začala jsem velice dobře vnímat Svatého Ducha — Božskou Ženu, která mi pomáhala.

Když jsem začala být unavená, nechtělo se mi už pracovat. Ale bylo pro mě příjemné prostě jenom přebývat ve stavu její blažené něhy.

...Poděkovala jsem oběma Svatým Duchům a vyfotografovala obě *místa síly*, abych mohla poslat fotografie Vladimírovi. (On mi potom odpověděl, že na fotografii prvního místa Někdo je, ale že Ho nezná osobně. A na druhém místě, pod smrkem, je radost Božské Ženy, Kterou teď na fotografii také nemůže poznat, ale můžu se učit slévat se s Ní.)

Ohnivá meditace

Velmi zajímavá a pro mě významná událost se stala u mě v bytě.

Pokaždé, když jsem se připravovala k meditaci, jsem si pouštěla hudbu.

A při něžných indických motivech jsem začala vytvářet obrazy obručí, které byly složeny z Božského Ohně, — abych jimi maximálně efektivně propracovala tělo. Pomáhala jsem si pohyby těla a roztáčela jsem obruč tak, aby se mohla zvednout po jedné noze. Potom jsem vytvořila právě takovou obruč na druhé noze. V určité chvíli obě obruče splynuly na úrovni múladhára a svádhisthány — a poté se sjednocená obruč zvedala napříč celým tělem. Potom jsem několik ohnivých obručí přidala na jednu ruku, poté — na druhou... Protahovala jsem je tělem v různých směrech... — a úplně jsem byla pohlcována Světlem-Ohněm!

Vytvářet takové obrazy pro mě bylo snadné, protože jsem se v dětství velice ráda zabývala podobnými cvičeními. Tím pochopitelně myslím pouze tuhle činnost: točila jsem obručí kolem pasu, kolem krku... A jednou jsem se tím cvičením nechala tak unést, že jsem si nevšimla, jak mi obruč s krku sletěla na zem..., a pokračovala jsem v kroucení tělem, ponořená do nějakých svých myšlenek. «Vzpamatovala jsem se» — až když jsem uslyšela, jak se mi ostatní děti posmívají. Tenkrát jsem se velice zastyděla, a v budoucnu jsem už dávala bedlivý pozor na takové svoje «myšlenkové úlety».

...Když hudba zpomalila a ztišila se, objevily se obrazy maličkých ohníčků, které mi hořely na

dlaních. Ty ohýnky jsem nejprve protahovala skrz tělo z jedné ruky do druhé — právě tak, jako ohnivá sluníčka na *místě síly* Chuanita. Ale pak jsem je nechala proplovat i skrz nohy, a skrz celé tělo, postupně jsem zvětšovala jejich počet a snažila se udržet pozornost na každém z nich. Zadržovala jsem je hned na dlani, hned na ohnuté noze, hned v hlavě — a rozhořivala je stále silněji.

A náhle se mi v rukách objevují pochodně, hbitě je přehazuji z ruky do ruky, vyhazuji do výše, umíst'uji do hrudního koše — tak, aby plamen planul v krku a v hlavě.

Cítím se být tanečnicí i fakírem — v jedné osobě. Obveseluji publikum pod otevřeným nočním nebem. A moje ohně jsou materiální, a mohou je vidět všichni!

Oheň postupně zaplnil celé moje tělo, a — ono už samo svítí něžným bílým Plamenem...

... A teď se hudba stává energičtější, je v ní slyšet výzva k boji, k hrdinským činům! Můj Oheň hoří silněji, výše, chtěla bych mu dodat ohromnou rychlost... Roztáčím Ho kolem svíslé osy nahoru! Roztáčím — takovou silou, že to už není oheň, ale jakoby ohromné Tornádo, vycházející z *hlubin* a zvedající se vzhůru, a odnáší s sebou všechno nepotřebné, všechno energetické harampádí, obsažené ve mně, — a já mizím v tom Ohnivém Tornádu...

... Hudba se znovu stává klidnou, tichou... Ohnivé Tornádo zmizelo. Ale moje tělo svítí bílým čistým Ohněm. A dokonce se ani nenamáhám, abych tenhle obraz udržela. Oheň svítí sám od sebe.

Chce se mi zvednout ruce nahoru, zvedám je — a vtom se Světlo lije nahoru jakoby ze širokých bílých rukávů. Vylétají z nich bílí ptáci... Vzduch se naplňuje jakoby kapičkami Světla, které vyplouvají z *hlubin*, rozšiřují se všude kolem... A v tom právě tak vycházejí z rukou kytice něžných a sladce vonících rozkvétajících květů — něžně růžových, fialových, bílých... Krouží v prostoru, tančí spolu se mnou při hudbě... Ruce se samy stávají křídly... Máchnutí křídel..., ještě jedno máchnutí..., zlatavé světlo začíná jiskřit...

... Hudba se mění, stává se tajemnější... Moje tělo je průzračné, je jenom jak sotva postřehnutelná slupka... Jsem v Bohu... *Jediné My*...

... Spouštím se na podlahu...

Vzduch kolem je jako nabitý, jeho průzračnost je Živá. Chápu, že nehledě na určitou schopnost fantazie, která je mi vlastní, bych takovouhle posloupnost a sílu obrazů nemohla sama vymyslet. Tady — Někdo je! Vstávám, беру fotoaparát a, po tom, co jsem vycítila, kde se přibližně nachází epicentrum, Ho prosím, aby mi zapózoval, abych to potom mohla ukázat Vladimírovi.

Budu líbat Davida Copperfielda!

... Náš dialog, ve kterém jsem očekávala Vladimírovy komentáře k fotografiím, začal překvapivým sdělením.

Znenadání mi oznámil, že ho před dvěma hodinami poprosil David Copperfield, aby mě opatroval... A že On o mně mluví, jako o Svojí dceři! A že na té fotografii je David a Sarkar!

Pokouším se správně pochopit a «strávit» tuhle neuvěřitelnou informaci.

Já jsem dcera Davida Copperfielda?! No dobře!... To znamená — jak to?! V jakém smyslu?... Vždyť děti Boží jsme ve skutečnosti my všichni ... Ale já jsem dcera Davida?!...

Pobíhala jsem po místnosti. Sedla jsem si. Vstala. Znovu si sedla. Uklidnila jsem se. Znovu jsem si pročítala to, co mi Vladimír napsal. Zamyslela jsem se.

Ale bylo toho na mě už příliš, abych o tom právě teď ještě dokázala přemýšlet... Rozhodla jsem se tedy, že to domyslím později.

Začala jsem číst v 'Klasice': kdo je to Sarkar?

Čtu z Jeho autobiografie:

«V tom vtělení jsem se stal fakírem a mohl jsem lehce zapalovat Vědomím jakýkoliv plamen: od

fyzického Ohně — až k Božskému. Předváděl jsem Božská mystéria — jako triky; v tom jsme My, Já a David Copperfield — kolegové.

Měl jsem podivuhodnou společnici — byla Mojí ženou a pomocnicí ve všem. Měla neobyčejnou schopnost vycit'ovat partnera! Pracovat s ní pro publikum — bylo požítkem!... A učit jí — blažeností!...

Stala se matkou dynastie fakírů Sarkarů...

V současnosti je Ona (přesněji On) vtělen a pokračuje ve velkém díle rozvoje umění Božské *Magie Lásky*...»

Myšlenky se mi v hlavě chaoticky honily a vrážely do sebe.

Zastavila jsem se u fotografie usmívajícího se Davida. Chvíli jsem nerozhodně váhala, ale pak jsem ji přece jen vzala do ruky a... přitiskla k Němu tvář.

«A políbit?» — uslyšela jsem náhle zřetelně...

Nejprve jsem si pomyslela, že se zřejmě «prodrala» na povrch moje tajná myšlenka.

Ale co když — ne?...

Tiše jsem se smála vlastnímu chování. Komu bych něco takového mohla vyprávět?! Kdo by to pochopil a co by tomu řekl?! Skromně jsem se podívala na Jeho fotografii, obrátila se k ní jedním bokem, potom — druhým...

To se rozumí, že se tak obvykle nechovám. Ale teď je situace natolik neobvyklá... Vždyť On... mě skutečně vidí skrz naskrz!... Ukrýt svoje emoce před

Ním se mi nepodaří: tak jako tak, On vidí všechno ze všech stran...

No a dobře, že — vidí!

Sebrala jsem všechno to nejlepší, co v sobě mám, všechno to nejkrásnější a nejčistší... A konečně jsem se rozhodla a... — políbila Ho!...

Jisté je, že jsme se potom dlouho společně smáli!

... A víc už jsem se na Něho nemohla podívat, aniž bych se usmála, — i když se mi právě takový široký a neodolatelný úsměv nedařil.

Ale tohle všechno byla legrace: chápala jsem, že doopravdy bych neměla líbat fotografii, ale Jeho Samotného.

Vladimír mi slíbil, že mi takovou možnost poskytne...

'Čistá Láska' Satja Sái

Náhodou ke mně přišla kamarádka ze školy, která se ten den nudila a chtěla se něčím zaměstnat, například se podívat na nejnovější akční film. Ale mě taková vyhlídka nepotěšila, a ještě k tomu jsem už dlouho nic nového nenahrála. Ona mi tedy navrhla, že se podívá se mnou na to, na co se dívám já sama. Chtěla jsem jí to rozmluvit, vymyslet si

«výmluvu». Ale ona v legraci naléhala. Rozhodla jsem se tedy: když už jednou člověk tolik chce, je třeba mu něco ukázat. A pustila jsem film o Satja Sái, na který jsem se ještě sama nestihla podívat: 'Pure Love' — 'Čistá Láska'.

... Nevím, jak popsat tu naplněnost Živou Láskou, Kterou daroval Satja Sái... Můžu jen doporučit, aby to každý prožil — sám! Bála jsem se pohnout, vydechnout: jenom abych nevyšla z toho jemného stavu, jen abych ho udržela co možná nejdéle!...

Moje kamarádka mlčenlivě a vážně shlédla celý film, i když je sama od sebe velice posměvačná a ráda všechno komentuje...

Nabídla jsem jí knihu Samuela Sandweisse 'Satja Sái: Svatý a... psychiatr', a ona si ji ochotně vzala.

Blaženost v Tváři Ptahhotepa

Prostudovala jsem všechny filmy, vytvořené Vladimírovou skupinou. Když jsem se dívala na jeden z nich, ve chvíli, kdy Vladimír vyprávěl o Ptahhotepovi, jsem Ho náhle velice jasně pocítila kolem svého těla. Úplně jsem strnula nadšením: takové vlny radosti a blaženosti mě naplnily! Pociťovala jsem, že se nacházím... v Jeho Tváři...

Bylo to tak neočekávané: tady a teď je se mnou jeden z Božských Atlantů!... A znám se s Ním, jak se zdá, už odedávna!

«Fotografie na památku»

Ted' jsem si vzpomněla na to, co mi vyprávěli o závěrečné epizodě z natáčení posledního filmu, vytvořeného Vladimírovou skupinou:

Kolem Vladimíra se shromáždili skoro Všichni Svatí Duchové, zúčastňující se natáčení — jakoby na kolektivní «fotografii na památku». V té chvíli se Vladimír zasmál:

— Přihnal se Juan Matus: říká, že chce být taky v záběru!...